C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\V\Vampyra\Vampýra - 06 Stopa krve.pdb

PDB Name: Vampýra - 06 Stopa krve
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.9.1937
Modification Date: 30.9.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Mnozí obyvatelé vesnice ještě spali, když Rani vyrazil, aby sesbíral střepiny fémového soudu. Jeho krev byla klíčem ke kamennému obelisku uprostřed vesnice.

Šest dalších, stejných obelisků se tyčilo nad ostatními horskými vesnicemi. A v každé vesnici existoval mladý chlapec nebo muž jako Rani. Ta hrůzná úloha se dědila z generace na generaci. Před Ranim dělal to samé už otec, děd a praděd. Tomu určení se nedalo uniknout.

Když otec minulý týden zemřel, musel Rani vklouznout do jeho role. Nesměl dál zůstat dítětem.

Od tohoto okamžiku byl poslem smrti.

Ten, kdo vybíral ke konci měsíce střepiny z těla obelisku, jak předepisoval zákon, byl sám chráněn před takto vznikajícími následky. Nicméně Rani se z tohoto privilegia neradoval. Také jeho otec, který byl za svého života dobrým člověkem, trpěl pod tíží svého úkolu.

Hrůza tkvěla v maličkosti.

Posel smrti byl sice imunní vůči fémovému soudu - ale mohlo to potrefit každého z jeho rodiny nebo z okruhu jeho přátel!

Rani se zachvěl, když strkal ruku do kruhového otvoru v obelisku. S tím otvorem měl také pozoruhodnou zkušenost. Rani zkoušel už včera strčit ruku sevřenou v pěst do otvoru. Nepodařilo se mu to, ačkoliv ruka jeho otce byla větší než jeho dětská pěstička a celá ta léta se o to pokoušel. Bylo to, jako by se krevní zámek přizpůsobil novému klíči. Rani otevřel rukou téměř nepřístupný otvor, když na něj přiložil pevně sevřené prsty.

Jako prvorozený doprovázel často otce na jeho měsíční cestě a přihlížel. Věděl, o co se jedná.

Bolest způsobená tím, že se trn uprostřed obelisku zaryl Ranimu do masa, se dala snést. Když včera strčil ruku do otvoru, trn ani necítil...

Trvalo to jen několik sekund, potom se kamenný monument před chlapcem otevřel.

Rani vyrostl s magií. Přesto mu srdce tlouklo až v krku, když se naklonil nad otevřenou dutinou a plnil batoh, který si donesl, hliněnými úlomky.

Bylo jich skoro tolik jako obyvatel - jen o jeden méně. Posel smrti se f émového soudu nesměl sám účastnit, ale nikdo z ostatních by se neodvážil protivit jeho volbě.

Jak ho naučil otec, nepodíval se Rani na jména. O počítání ani nemluvě. To přinášelo neštěstí. V rodině se tvrdošíjně vyprávělo z generace na generaci, že jednou jeden prvorozený pohlédl na střepy před jejich odevzdáním, aby zjistil jméno zatraceného dříve než ostatní.

Našel jméno svého prvorozeného, svého nejmilejšího syna.

Chtěl se ještě pokusit jméno ze střepů vymazat a zaměnit ho za jiné. Když se však po dlouhé cestě vrátil zpátky domů, dozvěděl se přesto, že jeho syn zmizel. Po narození dalšího syna to postihlo sourozence i matku. Dodnes nikdo neví, jak celá rodina zemřela. Jenom syn, narozený po tom rouhání, to přežil a založil novou rodinu...

Takové strašidelné příběhy poslouchal Rani od dětství.

Věděl, že se své úloze nemůže vyhnout, nechtěl přivolat bídu a nouzi na svou rodinu. Smrt otce byla i tak dost zlá. Nesnesl by, kdyby měl ztratit další členy rodiny.

Když sesbíral všechny střepy, zavřel batoh.

Obelisk se nehlučně zavřel.

Slunce se dotýkalo nejvyšších vrcholků hor, když začal Rani sestupovat. Těžký náklad ho tížil. Když se vrátil domů, vždycky někdo chyběl.

Tak tomu bylo vždycky.

To byl zákon.

Nikdo nevěděl, co se s obětí fémového soudu stane. Ještě nikdy se nikdo nevrátil, aby o tom podal svědectví.

Lov začínal.

Upír a samice vlkodlaka vyrazili za společným dobrodružstvím.

Neslyšně klouzali tmou jako stíny a hledali příležitost k útoku.

Archie Sanders nenáviděl ryby.

Přesto seděl dobře naladěn u stolu u okna v "Doyles". Na talíři před ním ležela červená langusta, na které v průběhu času polámal všechno, co se polámat dalo. První kousnutí však nebylo zcela úspěšné a příchuť chitinového krunýře musel spláchnout Domem perionem.

Suzannina společnost ho odškodnila za špatnou chuť na patře.

Byla to žena, která měla rasu, a že ho vyslyšela po týdny trvajícím marném svádění, bylo vyvrcholením dnešního, jinak nepříliš úspěšného dne. To, že se mu podařilo uzavřít výhodnou smlouvu, použil jako důvod, aby konečně pozval Suzanne na večeři. Když přijala, měla sama určit podnik. Skončili v "Doyles", což byl specializovaný gurmánský chrám pro mořské speciality, který by Sanders za normálních okolností obloukem obešel.

Přesto mu nebylo líto ani okamžiku.

Předností "Doylu" byl grandiózní výhled na noční panorama přístavů s malebnou Watsons Bay. Některé ze zakotvených snových jachet byly jako z pohádky. Jejich světla se odrážela jako třpytivé drahokamy na klidné vodní hladině, a nad tím vším trůnil měsíc, který Sanders - a ani Suzanna - v takové kráse ještě neviděli.

"Mám husí kůži," zašeptala jeho společnice a otřásla se.

"Ze mne?" Sanders držel sklenici mezi sebou a brunetou, krásnou jako obrázek, která se v jeho přítomnosti cítila viditelně dobře. Mezitím už věděl, že návštěva restaurace "Doyles" stála na listině jejích přání úplně nahoře. Ze svého skromného příjmu si ji však nemohla dovolit. Zdálo se, že stojí oběma nohama pevně na zemi. Při vší atraktivitě tedy domácký, spořivý typ ženy...

Sanders ani nevěděl, jak dlouho už takovou životní průvodkyni hledá. Nebyl žádný proutník, i když si to o něm Suzanna snad mohla myslet. Ve firmě měl tomu odpovídající pověst, aniž by bylo možno zjistit pramen těchto drbů. Ale závist byla všude. Nevšímal si toho.

Když se Sanders pokradmu rozhlížel po ostatních stolech, viděl, jak moc se Suzanna liší od rozmařilých vymóděných dam. Měla fantasticky přiléhavé a fantasticky úzké tričko, bílé džínsy stažené černým páskem a modré boty. To bylo všechno.

Možná měla pod tím ještě kalhotky - ale tím si Sanders po několika dvojsmyslných poznámkách nebyl jistý. Dva poháry těžkého červeného vína stačily k tomu, aby jí rozvázaly jazyk. Zase se jednou potvrdilo přísloví o "tichých vodách" a "podemletých březích"...

"Neprojdeme se trochu před dezertem?" navrhl. "Téhle noci vypadá pláž obzvlášť lákavě."

Sandersovým velkým plus bylo, že nadšeně nejen vypadal, ale také žil. Dokázal ostatní strhnout několika slovy. Zvlášť, když už se předchozím jednáním dostal příslušné osobě na tělo.

"Dobrá."

Suzanna se trochu ostýchavě zasmála. Sandersovi radostně poskočilo srdce. Naznačil vrchnímu, co chce, a starostlivě zaplatil.

Přivítala je noc.

Na obloze visel úplněk.

"Jako by se měl každou chvíli zřítit," poznamenala Suzanna a zcela samozřejmě se do něj zavěsila.

Společně sešli po dřevěném schodišti dolů. Restaurace stála na pilotech. Příliv ji nemohl ohrozit.

Z dun slyšeli tu a tam zvuky, podle kterých to vypadalo, že jsou tam schovány milenecké párky. Ale s každým dalším krokem, kterým se vzdalovali od "Doyles" a od parkoviště, bylo zvuků méně.

Sotva promluvili.

Sanders vychutnával Suzanninu vůni a teplo, které z ní sálalo. Její svěžest, která se projevovala v každém slově a každém pohybu.

Vždycky věděl, že ji má skutečně rád.

Když se najednou zastavila, dostal strach, že se chce vydat zpátky. Ale ona ukázala na něco tmavého, co leželo nedaleko břehu. "Co je to?"

Napřáhl ruku. "Malý člun, bohužel děravý."

"Bohužel?" Podívala se na něj.

"Jinak bychom se mohli vydat na malou plavbu."

"Ještě nikdy jsem nebyla potmě na jezeře."

"Já také ne..."

Zasmáli se.

Loďka vypadala jako půlka ořechové skořápky. Suzanna nevypadala zklamaně.

Najednou se znovu zastavila, uchopila Sandersovy tváře oběma rukama a jemně ho políbila na ústa. "Ještě jsem nepoděkovala za pozvání."

"To také není..."

Dál nedošel. "Psst!" udělala Suzanna a položila si prst na rty. "Myslím, že si dáme dezert tady..."

Když pochopil, co tím myslí, projelo jím horko i zima.

Nenechala ho domýšlet to dál, ale táhla ho za ruku ke člunu. V běhu se akrobaticky zbavila kalhot. Objevily se elastické minikalhotky, které odhalovaly její kulatý zadeček.

Sanders polkl. "Opravdu..."

Zmlkl a nejraději by se kousl do jazyka. Blbec!

"No, pokud nemáš námitky, předsudky nebo zásady..."

Její přirozenost byla nejlepším lékem na jeho ostýchavost, která ho samotného překvapila.

"Ne, "řekl stroze.

"Prima." Začala svlékat jeho. "Kdyby ti byla zima..."

Zavrtěl hlavou. Zatímco se ho jemně dotýkala, díval se na ni. Měla nádherný pážecí účes. A jemná ouška.

Sanders zůstal u uší.

Konečně byli oba nazí.

Suzanna klesla ve stínu člunu do ještě teplého písku a stáhla Sanderse s sebou.

Vedla ho a jemu brzy došlo, jak si ten dezert představovala. Jejich těla se prohnula a vytvořila číslo opěvované fantazií,

Zapomněli na všechno kolem sebe.

Dokud Suzanna nevykřikla.

Sanders sebou škubl a vyklouzl z jejího klína. Nejdříve si myslel, že byl příliš útočný, vzrušený tím, jak se zabývala ona jím.

"Sony, nechtěl jsem..."

Odstrčila ho rukama i nohama od sebe. Zasáhla ho do krku tak tvrdě, že skoro ztratil dech.

"Zbláznila ses?" protestoval.

Ona znovu vykřikla.

Sanders se podíval stejným směrem jako ona... a také on vykřikl.

Něco bylo ve tmě před nimi.

Oči?

Pes...?

To byla první myšlenka. Musel počítat i s tím, že se někdo vydal na procházku po pláži a z legrace šel po všech čtyřech. On ani Suzanna neměli na čerstvý noční vzduch předplatné.

Pohladil jí nohu. "Nemáme důvod k oba..."

Zavrčení ho vyvedlo z konceptu.

To nebylo zavrčení psa.

To bylo...

"Zatraaceně! Pozor!"

Jeho výkřik Suzanne nevytrhl ze strnulosti. Sanders si nemohl pomoci jinak, než se nad ni v ochraně naklonit. Skoro současně mu útočník dopadl na záda. Drápy se mu zaryly do masa. Bolest mu projela zátylkem.

Sanders vykřikl něco neartikulovaného. Potom se rychle otočil. Zmocnil se ho nestvůrný strach. Pokusil se vlka odstrčit, dříve než se mu zakousne do týla.

Vlk?

S nikým by se o to nepřel, ale najednou věděl, že ho napadl stříbřitě šedý vlk. Žádný pes.

Sanders cítil, jak se mu kůže všude tam, kam se zaryly vlkovy drápy, trhá. Měl dojem, že cítí pach své vlastní krve.

Suzannin ostrý křik utichl. Zvláštním způsobem mu chvíle ticha pomohla zmobilizovat nové síly. Nějak se dostal na nohy. Rozčileně se rozhlížel na všechny strany.

Zvíře zmizelo.

Vedle něho zasténala Suzanna. "Dobrý bože, co to bylo?"

Chytila první kousek oblečení a přitiskla si ho na hrud', jako by se tak chtěla chránit.

Sanders si dával pozor na to, aby jí nepokazil iluze. "Viděla jsi, kam zmizel?"

Vzpamatoval se překvapivě rychle.

Překonávajíc slzy kývla a ukázala k mírně se zvedajícímu pahorku, který končil asi padesát metrů od pláže.

Sanders se tam chvíli díval planoucím zrakem. V dunách porostlých keři nezahlédl po zvířeti ani stopu.

Když se chtěl konečně postarat o Suzannu, odstrčila ho. "Nech toho. Je to jenom leknutí, cítím ho až v morku kostí. Raději mi ukaž, jak tě to zřídilo..."

Vstala. Tričko držela pořád před poprsím.

"Musíš okamžitě k nějakému doktorovi. Možná měl vzteklinu. Dingo to každopádně nebyl."

Sanders poslouchal. Nepřekvapilo ho, když si myslela, že ho napadl pes. A i když pochyboval o tom, že mu uvěří, řekl nuceně pevným hlasem: "To byl vlk."

Nadechla se. Ani ne tak kvůli jeho tvrzení, ale kvůli závažnosti jeho poranění.

"Nesmysl," řekla. "Myslíš, že to zvládneš zpátky do restaurace?"

Zasmál se, aby uklidnil sám sebe. "Samozřejmě!"

Narychlo na sebe naházeli šaty. Suzanna mu pomáhala, což Sanderse pohnulo k poznámce: "Představoval jsem si ten večer trochu hezčí..."

Snažila se mu dodat optimismu. "Máme ještě celou noc. Myslím, že preventivní injekce a pár obvazů tě dá dohromady natolik, že ještě k něčemu budeš..."

"Jsi moc milá."

"Ach, to je jen začátek!"

Položila mu ruku kolem ramen a vinula se kolem něj. Teprve na zpáteční cestě si uvědomili, jak daleko se dostali od "Doyles".

"Možná bude lepší, když půjdeš napřed a zavoláš ambulanci," řekl Sanders v polovině cesty.

"Problémy?"

"Jenom se mi trochu točí hlava. Možná jsem ztratil trochu krve..."

"Tepnu každopádně poškozenou nemáš," uklidňovala ho. "Pojď, to zvládneš. Nenechám tě tady samotného."

Sanders si uvědomil, jak ho tahle věta uklidnila. "Oukej." Sevřel zuby. Minuty plynuly. Objevilo se před nimi schodiště, které vedlo z pláže k restauraci.

"Zvládli jsme to!" zvolala Suzanna s ulehčením. "Někdo tam sedí. Nějaká žena, myslím. Pomůže nám...!"

Sanders mrákotně přikývl.

Postava se zvedla. Vypadala, jako by na sobě měla kostým. Nějakou masku.

"Copak je tu někde maškarní ples?" zeptala se Suzanna zaraženě.

Neznámá vypadala velmi půvabně - i přes oblečení podobné srsti a zvláštní pokrývku hlavy se špičatýma ušima...

"To... to se mi nelíbí," slyšel Sanders říci sám sebe.

Shora byla slyšet lehká hudba a rozhovor. A také sem dopadalo trochu světla.

Suzanna nedbala na Sandersovy námitky, ale zvolala: "Haló! Mohla byste nám pomoci?"

Sanders musel mimoděk polknout, když uviděl plíživé ženiny pohyby, připomínající pantera. Potom začal pochybovat o tom, jestli to, co měla žena místo obličeje, je skutečně maska.

Zastavil se a přinutil Suzannu, aby udělala totéž.

"Chrrrr...!" zavrčela huňatá žena.

"Chrrrr...!" odpověděl stejný hlas přesně za Sandersem a Suzanne.

Zdálo se, že v této části města je tma ještě temnější než jinde. I přes úplněk, který visel na obloze jako otevřené okno.

Lilith Edenová se otřásla při pohledu na zborcený náhrobek, ohořelý krucifix a graffiti, jejichž obsah jednoznačně nepatřil ke křesťanství. Dostala se až na okraj vesničky, kterou jí Habakuk krátce před svou smrtí popsal.

Z ještě napůl rozpoznatelného symbolu kříže nevyplývalo nic nepříjemného, co Lilith obvykle na podobných místech cítila. Očima se jí dařilo pronikat tmou bez potíží běžných jindy, a to jí prozrazovalo, že je na správné adrese. Kde byla ve hře magie, byly její šance najít Landrua ne zrovna špatné.

Navzdory Habakukově nedobrovolné výpovědi nevěděla Lilith ani přibližně, co ji v doupěti upírů skutečně čeká.

Ani symbiont, který měla na svém těle jako úzký oděv, odmítal nabízené tipy. Všechny pokusy získat informace odmítal. Zato plnil okamžitě a ochotně každé přání, co se týkalo jejího vzhledu.

Přesně vzato to byl úspěch. Lilith byla skromná. Měla na sobě - teď už podruhé - červenočerný přiléhavý oděv, který obepínal její tělo jako druhá svůdná kůže. Měla ho vysoko upnutý ke krku, ramena a boky měla však holé, oděv obepínal také celé nohy.

Někdy, když Lilith rychleji utíkala nebo udělala prudký pohyb, měla podezření, že tenhle oděv ještě zesiluje její tělesnou sílu. Pod ochranou tmy utíkala "jako vítr" a sotva cítila kontakt se zemí.

Tohle zjištění však v sobě mělo i něco znepokojujícího. Lilith už dříve věděla, že to není nástroj, který by mohla ovládat. Nedalo se s ním podle libosti manipulovat, sledoval vlastní cíle, které jí nebyly známy. Jeho potravou byla, jak už dříve zjistila, černá krev upírů. Člověka zatím napadl jenom jednou: Když se duchovní jménem Lorrimer pokusil vyhnat z Lilith ďábla. Ale to přitom byla výjimečná situace, protože symbiont se zřejmě cítil ohrožen sám.

Snad rychlost a lehkost, které cítila, plynuly jen z jejího výletu na pláž. Dostala Joyeovu krev.

To, že v koutku duše cítila výčitky svědomí, bylo plně na Duncanovi. Už víckrát ji napadlo, že k němu sice cítí veliké sympatie, ale sexuální fixace na jednu osobu neodpovídají jejímu založení. Dnes se tedy cíleně řídila devizou: Co neví, to ho nemůže bolet. Jednou však, a v tom si nic nenamlouvala, může mladé přátelství na tomhle skončit. Duncan byl zřetelně monogamní. Jeho křesťanský světový názor by se určitě vzepřel, kdyby se dozvěděl o Lilithiných eskapádách.

Počítala s tím, že se dostane na neosvětlený hřbitov. Ale tohle riziko musela podstoupit. Jejím cílem bylo vypátrat Landrua dříve, než ji najde podruhé. Možná byly legendy o jeho moci jen pohádkami a bude ho moci usmrtit tak lehce, jako hlavu zdejší upírské smečky. Hora byl více méně zabit v boji se symbiontem, který v tomto ohledu ovládal pozoruhodné metody...

Oplocení ostnatým drátem nevyvedlo Lilith z míry. Svižně překážku překonala. Jemné zašramocení, které se přitom ozvalo, utichlo během okamžiku.

Když se na druhé straně dotkla země, zmocnilo se jí zvláštní rozpoložení. Zdálo se, že půda pod jejíma nohama je plná nenávistných hlasů. Naskočila jí husí kůže po celém těle. Ale rychle se naučila, jak to zvládnout. Sledovala sotva viditelné vlákno. Jejím cílem byla napůl zbořená kaplička, jejíž střecha se leskla a odrážela v měsíčním světle. Tak vznikla strašidelná aura.

Lilith vklouzla mezi zdi. Tu a tam se jí zdálo, jako by se tráva a plevel pokoušely sahat po jejích kotnících. Nezastavila se, aby se ujistila. Spoléhala se na to, že její oděv ji před takovým nebezpečím ochrání.

Rozbitým průčelím se protáhla do kaple. Celá loď kaple byla rozbitá, jako by tu řádili vandalové. Dokonce i poněkud vyvýšený kamenný oltář byl rozlomený na dva díly. Kříže na stěnách byly obrácené špicemi dolů a jakoby nalakované krví. Lilith nedělalo žádné potíže vstoupit do rozpadlých zdí. Za kamenným oltářem, který vypadal, jako by ho opracovalo kovářské kladivo, dopadalo světlo na podlahu. Vchod, pomyslela si. Spěchala k němu prachem, kterého tady leželo na prst vysoko. Pohledem neustále těkala kolem a hledala nepřátele, kteří by střežili vchod do podzemní říše upírů. Nikde je neviděla. Smečka se musela cítit moc jistá. Ne poprvé Lilith litovala, že není možné vzít na sebe jinou podobu, jak se jejím protivníkům bez problému dařilo. Všechny pokusy v tomto směru však byly nezdařené.

Na prvním schodu, který vedl do hloubky, se krátce zastavila. Neslyšela však žádné podezřelé zvuky. Všude bylo až příliš podezřelé ticho. Ještě než se zorientovala, slyšela zvuky, které připomínaly psychedelickou hudbu. O něco později uslyšela hlasy, aniž by rozuměla jednotlivým slovům nebo obsahu.

Schody skončily a najednou se okolí změnilo.

Lilith ucítila zatuchlý, jakoby plesnivý vzduch. Prostor, ve kterém se teď pohybovala, ztratil svoji původní strohost. Nádhernou chodbu osvěcovaly skvostné křišťálové lustry. Z chodby ústilo množství černých dveří. Přitom nic nenasvědčovalo tomu, že je Lilith mnoho metrů pod zemí. Okolí mělo šarm prastarého rodinného sídla.

Těm, kteří tady bydlí, rozhodně nechybí peníze - pomyslela si Lilith.

Tady se zdržovali opravdoví vládci Sydney. Jestli tady i žili, to nevěděla. Na to se Habakuka nezeptala.

Za každými dveřmi vykládanými ošklivými intarziemi mohla číhat smrt. Její smrt!

Opatrně otevřela první dveře.

Místnost byla malá a zanedbaná. Přesto byla šik. Exotická. Lilith byla přesvědčená o tom, že ji obývá žena. Poukazovaly na to maličkosti. Erotická výtvarná díla, sochy a ikony obklopovaly dřevěnou velkou postel, která byla vystlaná kožešinami a polštáři. Svíčky hořely jakoby bez knotu, i teď, když tu nikdo nebyl. Stěny byly pokryty gobelíny se složitými vzory, na Lilith zhlížely výrazné portréty.

Zavřela dveře a otočila se k těm dalším. Neměla čas na to, aby posuzovala nepřítelovu estetiku. Chtěla oslabit Landrua. Nebo ho hned zabít. Z hlavy jí nešla ani Habakukova zmínka o tajemné nádobě.

Zlo upírů.

Liliový pohár...

Další místnosti ji ničím nepřekvapily, až na to, že vypadaly, jako by je někdo opustil právě před chvílí. Podezření, že padla do léčky; která se v každém okamžiku sevře, napínalo Lilithiny nervy k prasknutí.

Najednou ji instinkt donutil zastavit.

Nebo ji ovlivnil nějaký podnět zvenčí...?

Až do morku kostí jí pronikl pocit, jako by ji něco chtělo zastavit a přinutit k okamžitému návratu!

Mimoděk se dotkla látky svého symbiontu. Byl za to zodpovědný on?

Žádná odpověď.

Několik kroků zpět - natáhla ruku po další klice - a projelo jí to znovu. Tentokrát důrazněji a s pocitem utrpení: NE! BĚŽ...!

Pořád ještě to mohla být léčka. Ale Lilith dveře odhodlaně otevřela.

Nezvyklé pachy, které jí vzdáleně připomínaly "zahradu stmívání", vanuly ven. Kouř, který proti její vůli okamžitě rozbouřil její libido.

Skoro mechanicky překročila práh a kroutila se studem.

Studem?

Místnost byla zařízená skromněji, než kterýkoliv jiný pokoj, který Lilith viděla předtím. Po posteli se dívala marně: Stěnu skoro zakrývala vysoká skříň. Tu a tam ležely nějaké kousky nářadí.

Lilith se podívala nejdříve do skříně, aniž by mohla nějak vysvětlit, proč ji zrovna tenhle pokoj tak hluboce přitahuje. Kromě několika ručně tkaných kapesníků, jejichž dotek vyvolával zvláštní pocity, nebylo ve spodních zásuvkách nic. Horní část s dvojitými dveřmi byla úplně prázdná.

Lilith si měřila místnost bez oken.

Najednou zakopla o hromádku mužského oblečení.

Zcela neočekávaně, ji zaskočilo ne oblečení, ale to, co leželo na něm.

Pohled na hlavu bez vlasů byl odpudivý. Byla velká jenom jako pěst a díky neznámému procesu sušení se zcela změnila, to však pohled na ni nijak nezpříjemňovalo. Kůže byla zhnědlá mumifikací a plná vrásek. Oční důlky - prázdné a zející - vypadaly, jako by odrážely Lilithino zděšení.

Lilith poznala, že pocit studu, který předtím cítila, má svůj původ tady.

Ruce se jí jakoby samy napřáhly po strašlivé trofeji.

Ale nepodařilo se jí hlavy dotknout. Byla tu závora, kterou nebylo možné překonat. Centimetr před obličejem to nešlo dál.

To je náhoda, říkala si. Ta podobnost je čistě náhodná. To nemůže...

Věděla, že si něco namlouvá.

V tom okamžiku také věděla, že se dostala do Landruova pokoje, a tady bylo možné všechno.

Její otevřená ústa vypadala jako rána. "Tati...?"

Duncan Luther věděl, že pravděpodobně udělal velkou chybu, když pustil Lilith samotnou.

Když uslyšel šramot u dveří, doufal bývalý kněžský adept, že se Lilith konečně vrací zpět. Byla to však Beth.

Světlovlasé, nakrátko ostříhané reportérce tohle apartmá patřilo. Duncan a Lilith tu byli jenom schovaní. A to ještě proto, že uvedli falešné důvody.

Zdálo se, že Beth už má podezření, že jí lhali. Že by si v dráždivé a erotické Lilith nasadila do bytu poloupírku, to by s jistotou odmítla.

Beth měla své pevné představy o světě.

Otázka zněla jen, jak dlouho tenhle stav potrvá...

Duncan tiše zasténal. Elisabeth MacKinseyová položila tašku na malý servírovací stolek v jediné místnosti, která sloužila jako obývák i jako jídelna a momentálně ještě jako ložnice. Duncan se usadil vedle ní. "Neříkej mi, že tady ještě pořád není!"

"Byla tady. Krátce."

"Ach..."

Beth vypadala hrozně unaveně. Přesto se jí v očích zablesklo, když vytáhla z tašky notebook. Zapojila zásuvku do sítě. "Mac" začal tiše bzučet a displej se rozsvítil.

Duncan se v nejbližších vteřinách začal cítit přebytečný. Jeho přítelkyně ze studentských dob se tvářila, jako by byl vzduch. Že to nedělala bez úmyslu, to mu bylo jasné, na věci to však vůbec nic nezměnilo.

Reportérka vyhrabala z tašky ještě něco. Noviny, které zčerstva strčila Duncanovi k nosu.

Sáhl po nich.

"Za jiných okolností," řekla, aniž by zvedla pohled od notebooku, "bych to neřekla tak přímo. Ale okolnosti nejsou bohužel takové, jaké bych si přála."

Posadil se vedle ní. Déle už ho ignorovat nemohla.

"O co se ti jedná?" zeptal se.

"Máš rád své rodiče?"

Najednou ucítil divný pocit v břiše. "Co je to za otázku? Já..."

"Ano, ty, příteli," zarazila ho ostře. "Pokud ti vůbec ještě mohu říkat příteli... Nekecej, čti!"

Její agresivita ho znejistila ještě více. Když však zahlédl zatrženou zprávu, bylo mu to jasné.

Obličej mu ztuhl. Rty měl najednou tenké jak čárky. Neřekl nic.

"Sotva může být jenom náhoda," špičkovala, "že tvůj kněz zahynul za nevyjasněných okolností a teď ještě tvoji rodiče zahynuli při požáru ve svém vlastním domě...!"

Pořád ještě mlčel. Hlavou mu vířily myšlenky. "Jak si můžeš být tak jistá, že se jedná o mé rodiče...?"

"Tak časté zase jméno Luther není, můj milý! Když jsem četla o katastrofickém požáru v Leichhardtu, netušila jsem nic. Že jsou oběťmi tvoji rodiče, mne napadlo až později..."

Zvedl se a vykročil k domovním dveřím. Ten pohyb mu přišel neskutečně zatěžko. "Kam chceš jít?"

"Na čerstvý vzduch."

"Nedočteš, co je tam napsáno?"

Zavrtěl hlavou. Pokud se noviny nepletou, zná ten obsah.

Nedopřála mu vysvobození. "Je zatraceně laciné od toho utéci, když se někdo dotkl tvé cti! Ze začátku jsem ti opravdu věřila, že nemáš s Lorrimerovou smrtí nic společného. Ale tahle nová tragédie..."

"Proč se jednoduše neobrátíš na policii, když mne tak podezříváš?"

"Protože pořád ještě doufám, že to uděláš sám!"

"Neuvěřili by mi."

"Vyslechli by tě. Jako já, když jsi měl, zatraceně, říci pravdu o sobě a o Lilith. Nejsem jen tak někdo, pokud jsi na to zapomněl! Jsem přítelkyně..."

To vím, pomyslel si. Ale stejně to nejde. Kde bych měl začít, dobrý Bože...

"Dej mi trochu času..."

Na okamžik to vypadalo, jako by tohle přání mohlo situaci změnit.

Její kývnutí pro něj stanovilo poslední - ale opravdu poslední - šibeniční lhůtu. "Oukej. Jak chceš. Ale varuji vás, tebe a Lilith: Lhůta běží. Vzbuzujete ve mně něco, co se mi nelíbí. Kdybych neměla na krku dost jiných věcí, nemohli byste se mnou tak mávat! Dávám vám poslední lhůtu do zítřka do rána - potom mi buď svěříte svoje problémy, nebo zmizíte!"

"Rozumím ti dobře, věř mi..."

"Fantastické," přerušila ho. "Tak tě teď prosím, abys šel na vzduch, jak jsi měl předtím v úmyslu. Myslím, že se budu zase trochu lépe cítit sama ve svých vlastních čtyřech stěnách...!"

Lilith se pokoušela ještě jednou dotknout vyschlé hlavy, i když jí hrůza sevřela hrdlo. Nepřekonatelná bariéra jí v tom zabránila.

Její pozornost přilákaly tři váčky ležící vedle hlavy. Jeden z nich, dost velký na to, aby se do něj hlava vešla, byl prázdný.

Lilith prozkoumala i ty dva další. Tady žádná omezení nebyla. Jen překvapení.

Ve druhém sáčku byl písek.

Nic víc.

Vyschlá zrníčka, která se jí sypala mezi prsty. Několik jich spadlo mimo sáček a nespadly kupodivu na zem, ale oklikou se vracely k písku do váčku.

Tenhle kouzelný kousek Lilith dál neopakovala. Obrátila se k třetímu váčku a otevřela ho. V ruce jí zašustilo něco koženého a samo se to rozložilo. Lilith se musela obrázku dotknout oběma rukama, aby porozuměla jeho významu.

Byla to... mapa, nakreslená krví.

Materiál vypadal jako vydělaná kůže. Krev byla prastará!

Prastará mapa z kůže a krve?

Lilith se zahleděla na zobrazení neznámé krajiny. Ale dříve, než si mohla všechny detaily vtisknout do paměti, uslyšela shora z chodby blížící se hlasy.

Dveře jenom přivřela, ale nezamkla.

Na okamžik si mapu zděšeně přitiskla k hrudi. Potom ji srolovala a strčila zpátky do váčku. Podařilo se jí vklouznout do skříně, zrovna když se dveře do kamrlíku otevřely.

Lilith přitiskla oči ke škvíře, která zůstala mezi dveřmi skříně. V ústech měla sucho. Spatřila vstoupit nahého muže.

Vzhledově vypadal na padesát let. Měl tak metr padesát osm nebo metr šedesát na výšku, byl hodně štíhlý a tmavé vlasy měl sčesané hladce dozadu. V jeho jemně řezaném obličeji se zrcadlilo hodně zkušeností. Zvlášť nápadné bylo jeho na prst dlouhé znamení ve tvaru kříže na levé tváři, které se lesklo jako obnažené maso. Možná jizva, možná krev, kterou měl rozmazanou kolem úst, mu dodávaly perfidní výraz.

Také po těle měl četné jizvy, ke kterým nemohl přijít na základě normálních zranění. Lilith věděla, že upíři - ona sama nebyla i přes svoje "lidské díly" výjimkou - dokáží tak perfektně regenerovat zranění, že po nich nezůstane ani stopa.

A tenhle muž byl upír.

Superupír.

Poznala ho okamžitě, neboť ho obklopovalo charisma, se kterým se už jednou setkala jako s aurou smrti.

V obchodě Esbena Storma...!

Jeho průvodkyně - také nahá - nebyla upírka. Byla to žena, která Lilith připomínala, i když ne blonďatou, ale rudovlasou Beth.

Postava a gesta byly nápadně podobné reportérce. Také Beth měla takovou chlapeckou, přitažlivou postavu.

Lilith se pohledem vrátila k Landruovi.

Když se obrátil k hromádce svého oblečení, jeho průvodkyně ho zarazila a ve hře vyrazila proti němu. Její ňadra se vztyčenými bradavkami se vešla právě tak do mužské dlaně. A zdálo se, že žena právě tohle chce, protože vedla mužovy prsty ke své hrudi.

"To bylo fantastické," vzdechla. "Jak postrádám svoji smečku. Náš společný lov mne odškodnil za dlouhou samotu..."

Vypadalo to, že se oba vrátili z odporného lovu. Všude na nahém těle měli krev.

Landru odtáhl bez hlesu ruce z jejích ňader a sjel jí na zadeček. Když ji bez námahy zvedl centimetr nad zem, hlasitě zasténala. Landruova kůže zbledla - zřetelné pod vlivem nastupujícího vzrušení.

Zdálo se, že jeho průvodkyně tento signál zná. Zasténala ještě s větší žádostivostí a začala se kolem něho vinout. Rukama ho objímala kolem krku.

Bledý, vzpomněla si Lilith na slova své matky, která častovala Landrua tímto jménem, aniž by to blíže upřesnila.

Lilith se pokusila koutkem oka pohlédnout na Landruovo mužství. Celý čas měl však bedra zakrytá nebo byl otočen zády.

Snažila se hledět na Landrua ne jen jako na monstrum, ale také jako na muže.

Bylo to víc než šok. Vzrušeně se kousala do rtů. Vzpomněla si na hlavu, která ještě ležela na Landruově oblečení.

Vrah! zachvěla se.

"Nebyla jsem celá ta léta nečinná," vrátil ji hlas rudovlásky zase do reality, která byla všechno jenom ne klidná. "Zavři oči a pojď ke mně. Chci být tvojí Alfa-vládkyní - jako vždycky, když se setkáme..."

Lilith nevycházela z úžasu. Ani ve snu by nevěřila, že si Landru dá takové zacházení líbit.

Ale dělal to. Opatrně postavil ženu zase na zem.

"Ty smíš všechno," řekl. "Jenom ne zklamat. Co mám dělat?" Rozpřáhl ruce, ukázal prázdné dlaně a demonstroval naprosto srozumitelně, že se - aspoň symbolicky - vzdává. Přitom konečně viděla i na jeho ztopořený úd.

Lilith se zachvěla ještě víc, když uviděla jeho velikost. V prvním okamžiku se jí zdálo nemožné, že by jím mohl obšťastnit ženu, aniž by ji přitom neporanil.

Jeho chlapecky vyhlížející partnerka se tím však očividně nevzrušovala. Naopak, vydala nekontrolovatelný výkřik radosti.

Lilithina zvědavost na další průběh rostla zároveň s vlastním vzrušením. Sotva věděla, že se chová jako voyeur a vůbec jí to v těchto minutách nevadilo.

"Zavřu to tady, aspoň přechodně," řekl Landru v tom okamžiku, kdy se žena natáhla po tenkém závoji, kterým mu šikovně svázala zápěstí dozadu. "Mohlo by mít fatální následky, ztratit ještě víc času. Ten spratek mi neuteče. Kdyby se teď o to pokusili jiní..."

"O čem to pořád mluvíš?"

Názorně demonstroval, že teď nemá chuť diskutovat. I přes to, že měl svázané ruce, se hnal k ní a strhl ji k zemi. Chvíli se přetahovali. Landru pokrýval její tělo polibky a přestal až tehdy, když ho se smíchem prosila o "milost".

"Myslím, že já mám být tou Alfa-vládkyní..."

Krátce zůstal na zádech. "Tak to má také být. Ale nejdříve otevři ten váček tam a vysyp ho na zem."

"Prach ze staré vlasti?" Jako by znala jeho tajemství.

"Prach ze staré vlasti," kývl. "Jenom cestovatelé jako já znají tohle tajemství. Bez toho bych v cizině neusnul. Ale umožňuje mi slasti, které jsou sladší než spánek - se správnou partnerkou..."

Lilith pozorně naslouchala.

Nona si zhluboka povzdechla. "Škoda, že jsi neprozradil, kde ta tvoje vlast je. Strašně ráda bych prozkoumala, jestli tam není víc takových nádherných exemplářů, jako jsi ty..."

"Zapomínáš, že i já tápu ohledně tvého původu v tmách."

"Už dávno bych o tom uvažovala, kdyby to nebylo tak bezvýznamné." Bylo vidět, že Landru tohle nebere. Ona se přitom nedala rušit, vysypala sáček, jehož obsah se rozsypal po podlaze, a pokračovala: "Možná, že ještě hledáš nějakou věrnou průvodkyni. Věděla bych o někom, kdo by ti zpříjemnil útrapy dlouhé cesty..."

Landruova netrpělivost rostla.

Lilith ještě nikdy nikoho tajně nepozorovala při sexu. Proto si to potěšení nechtěla nechat ujít.

Ale dříve, než došlo k věci, vyrazila hubená žena přímo k Lilithině úkrytu.

Lilith strnula a uskočila od škvíry ve dveřích až k zadní stěně skříně. Byl to reflex. Neschovala by se, kdyby se teď

dveře otevřely. Ale Nona jenom hrábla do jedné ze zásuvek a vytáhla z ní šátky, které tam Lilith viděla už předtím.

Lilith zůstala schovaná, a po chvíli se odvážila vrátit se na svoji pozorovatelnu.

Tlumené zvuky jí naznačily, co se děje. Landru klečel - pořád ještě svázaný - za Nonou, která se spustila na všechny čtyři a hlavu zvrátila dozadu. Zřetelně jí nedělalo žádné potíže přijmout do sebe Landrua. Způsob, jakým vzdychala, prozrazoval, že dávno upadla do extáze, která neměla s bolestí nic společného.

Šátky, které Nona vzala ze skříně, nesloužily oběma aktérům jako podložka nebo přikrývka, ale tančily kolem nich, jako by byly živé. Každý šátek měl svoji barvu, svoji vlastní stimulaci.

Landru to zřetelně vychutnával. Jeho bledé rysy se škubaly. Jizva ve tvaru kříže rytmicky pulsovala.

Lilithin neklid rostl. Bezděčně se dotkla svého vlastního těla, nemohla uniknout vzrušení z cizí rozkoše. Musela se ovládat násilím, protože se mohla dostat do největšího nebezpečí. Příznivější příležitost k tomu, aby přemohla Landrua, si nedovedla představit. A přece Lilith váhala. Dokonce i v situaci, kdy jiní muži vypadají malí a zranitelní, vyzařovala z Landrua nepochybná síla.

Nebyl to Hora. Ani vzhledem, ani aurou se nepodobal bývalému vůdci smečky. Holýma rukama by ho nikdy neporazila. Snad jenom symbiont by měl šanci, kdyby šel nekompromisně na věc.

Dříve, než to Lilith domyslela do konce, zasáhlo ji to jako ledová sprcha.

Nikdy proti němu nepůjdu - nikdy!

Myšlenkový impuls symbiontu byl víc deprimující než všechno, co od něj kdy Lilith vyslechla.

Byla opravdu šokovaná.

Zrádče! nadechla se rozzlobeně.

A hned dostala další šok.

I přes Noniny protesty Landru pustil Nonu z objetí, odtáhl boky a odstrčil šátky, kroužící kolem něj.

"Co se s tebou stalo?" Exotka otočila hlavu. Obličej jí hořel. Změnil se, a Lilith pochopila, s kým má co do činění. Špičáky se zableskly. Ve vlčích očích zářila pravěká touha.

"Já nevím..." Udělal neurčité gesto. "Něco se změnilo, něco mne ruší..."

"Tady?"

"Tady."

Ještě než se Landru otočil k Noně, zmrzla Lilith krev v žilách.

V ten samý okamžik...

Když Maud Edwardsová rozbila zrcadlo v předsíni na dámské toaletě, ošklivě to zařinčelo. Dešti střepů unikla svižným pohybem. Hned nato strčila kovové těžítko do vnější kapsy svých upnutých šatů.

Výraz v jejím obličeji měl v sobě, jako obvykle ve chvílích, kdy se cítila být nepozorována, něco debilního. Krátce nato vyšla beze spěchu z toalety a vrátila se zpět do kanceláře.

Nebylo to poprvé, kdy si takto přivolala sedm let neštěstí. Pikanterie celou dobu spočívala v tom, že hnědovlasá žena toaletu vůbec nepotřebovala. Aby však unikla denní službě, musela tu - a tam předstírat neexistující potřebu. Nebylo to lehké a od té doby, co správce domu vývěskou upozornil na "zrcadlového chuligána", bylo to ještě těžší.

Maudiným jediným štěstím bylo, že domácí ostraha všeobecně nedávala pozor. Starý Jeremy byl ovšem řádný chlapík a okamžik, kdy by mohla padnout do jeho léčky, byl na dohled.

Potom to bude smůla...

Smůla pro Jeremyho.

Navenek vypadala Maud jako žena kolem čtyřicítky, trochu vybočující z rámce. Oči měla hluboko zapadlé, ubíhající čelo, nos jako skobu, vystouplý ohryzek. Bylo nevysvětlitelné, že i přesto se za ní táhly davy mužů.

Chodba hlavního sídla policie byla osvětlena neonovými zářivkami. Na tomto poschodí se v tuto dobu už nepracovalo. Za všemi okénky z mléčného skla byla tma. Jenom v nižších poschodích bzučel rušný život střídajících se směn. Zákonný aparát ve městě Sydney se nezklidnil nikdy. Ano, zločin neměl přestávky.

Když Maud vstoupila do předpokoje, zaraženě se zastavila. Na stolech se nic nezměnilo, ale na zemi ležely nějaké rozházené věci, a to ji znepokojilo.

Byl tam: služební revolver, přenosná vysílačka a velká baterka...

Maud se sehnula a po řadě všechno zvedla. Zatímco věci pokládala na stůl, přejela pohledem místnost.

Dveře do Coddovy kanceláře byly zavřené. Jediným zvukem v asi čtyři metry dlouhé Maudině kanceláři bylo bzučení počítače na psacím stole.

Právě se chtěla přesvědčit, jestli se Codd najednou nevrátil, když tu zazvonil telefon. Někdo volal přímo, bez spojení přes centrálu.

Zvedla sluchátko.

"Maud?"

"Šéfe?"

"Al a já jedeme teď dál do Paddingtonu. Této noci už se do kanceláře nevrátím. Můžete jít domů, jestli chcete."

"Děkuji," řekla Maud. Šedozelenýma očima zabloudila k předmětům, které právě posbírala na koberci.

"Ještě něco?" zeptal se Codd. Oba byli stejného ražení. Sotva mohli jeden před druhým něco skrýt.

"Nic důležitého," slyšela Maud sama sebe. "To má čas, až se uvidíme."

"Určitě?"

Maud rozhodně kývla. "Jistě."

Codd položil sluchátko. Maud také, posadila se na židli a odjela s ní k malému bočnímu stolku, kde ležel revolver a ostatní předměty.

Jako by někdo rezignoval na svoji placku, pomyslela si.

Že její šéf personální politiku nezvládal, bylo veřejným tajemstvím. Na druhé straně by se nikdo neodvážil toho, co se tu stalo - hodit mu insignie své práce rovnou pod nohy.

Maud uchopila těžký revolver do ruky a obratně jím otočila.

Byla to policejní zbraň. Vyryté číslo na spodní straně hlavně to potvrzovalo.

Když se chtěla obrátit zpět k počítači, strnula uprostřed pohybu.

Mohl za to šramot, který se ozval z vedlejší místnosti - přesněji, z Coddovy kanceláře.

Maud Edwardsová se absolutně nebála. I přes to, že tady by jí ani v opravdu vážném nebezpečí nemohl nikdo přispěchat na pomoc.

Vstala a šla ke dveřím.

Krátké zašramocení zase utichlo. Bylo podobné krátkému zakašlání člověka, kterému zaskočilo.

Maud otevřela dveře.

Důvodem její bezstarostnosti bylo, že nebyla tak bezbranná, jak na první pohled vypadala.

Coddova kancelář byla tmavá. Bylo to tak vždycky, dokonce i když tu policejní šéf byl. Přes den bylo světlo ztlumené žaluziemi.

Codd byl - aspoň navenek - nemocný, strhaný muž. Alergický na všechno. Dokonce i na ostré světlo. Přesto nějakým podivným způsobem rok od roku zůstával dál ve svém úřadě...

Maud nedělala tma žádné potíže. Hned objevila postavu ve stínu. Byla k ní obrácena zády a byla zaměstnaná tím, že se hrabala v Coddových spisech.

Ať to byl, kdo chtěl, musel slyšet, že se dveře otevřely. Ale ignoroval to.

"Co tady děláte?" zeptala se Maud ostře.

Nepokusila se rozsvítit světlo. Do místnosti dopadalo světlo z jejího předpokoje, ovšem ne až k nezvanému návštěvníkovi. Maud Edwardsová nevrhala na ostrůvek světla žádný stín.

Muž hledal dál. Zatím nebylo vidět nic jiného, než že je to muž.

"Přestaňte, nebo zapnu alarm," varovala Maud.

Postava popošla k ní. Když se k ní otočila, bylo to, jako by ji něco zasáhlo.

"Vy...?"

"Kte je Codd?"

Maud na chvilku vypadla ze své role. Teprve za několik okamžiků pochopila, co má ta otázka znamenat.

"Odkud přicházíte? Jak jste se sem dostal...?"

"Kte je Codd?" zavrčela šikmá ústa, jejichž brada se nekontrolovaně pohybovala sem a tam.

"Mimo dům," řekla a šla k vetřelci. "Bude večer, než se zase vrátí."

V mužově obličeji se objevil nový výraz. Trhanými pohyby se i on blížil k ní, takže po několika krocích by se nutně museli srazit.

"Tak dlouho nemohu šekat..."

Maud Edwardsová dávno pochopila, že předměty, které našla rozházené na koberci, pocházejí od téhle neohlášené návštěvy.

"Zmizel jste?" řekla a zastavila se asi dva metry před ním, "na celý den. Co jste po tu dobu dělal? Kdo - kdo vám tohle udělal?"

Ani v téhle otázce nebyl žádný soucit. Bez emocí vzala na vědomí stávající fakta.

Také její protějšek se zastavil.

Zvedl ruku. Napřaženým prstem ukázal na Maud. "Upír!" zavrčel.

Bylo dávno jedno, že ji prokoukl. Bylo také jedno, jaké peklo jí teď možná chtěl připravit. Byl zpátky a s ním určité nedefinovatelné nebezpečí.

"Co v tuhle dobu od šéfa chcete?" zeptala se Maud chladně.

"To samé, co ty."

"A to?"

"Muší být zničen!"

Maud si výsměšně položila pěsti na boky. Muž před ní byl neozbrojen. Jeho roztrhané šaty neumožnily skrývat zbraň. Jediná zbraň, kterou měl, ležela venku na stole a nebyla mu nic platná.

"Bylo hloupé, jenom tak sem přijít, když už dávno víte, kdo jsme já a Codd...!"

Zdálo se, že ji neslyší. Pohyby loutky se k ní blížil a ona si poprvé všimla, jak má strnulé oči.

Nevyhnula se mu. Zvedla paže, aby uchopila jeho hlavu a bezbolestně to ukončila.

V tom okamžiku vyvinul takovou rychlost, že ho sotva stačila sledovat. Jeho ruce vyrazily. Také on mířil na její hlavu, ale ne, jak v prvním okamžiku předpokládala, aby jí zlomil vaz. Jednou rukou ji chytil za vlasy, druhou za bradu.

Zasténala. Rukama hmatala kolem sebe. Síla, kterou vyvinul, byla pro člověka jako on naprosto nepřirozená.

"Pře-staň-te!" vyrazila ze sebe. Zjištění, jak hrubou chybou bylo ho podcenit, bylo poslední jasnou myšlenkou, kterou měla v hlavě.

Jeho stisk byl ještě silnější. Hlavu jí tlačil daleko dozadu a zároveň ji držel za bradu, takže měla ústa široce otevřená. Když pochopila, že jí jde o život, prošla jakoby metamorfózou. Její špičáky se proměnily ve strašlivé zbraně, ale nenašly cíl.

Stisk jejího protivníka byl ještě naléhavější.

Potom v bezprostřední blízkosti uslyšela ten šramot, který se rozléhal celou místností.

To... dávení.

On je šílený, pomyslela si, když před sebou uviděla změněný obličej . Ten blázen mne chce kousnout? Jáho...

Ale on teď dokonal svoji pomstu.

Hrozivě zavrčel.

Maud zasupěla, což by u jiného signalizovalo nejvyšší nebezpečí. Její špičáky zářily jako slonová kost.

Ale znovu se nedostala k tomu, aby prokázala vlastní sílu. Snad byla sama fascinována aktem moci, který se jí odehrával před očima. Tlak mužových rukou na jejím krku rostl, a najednou...

Něco jí prasklo v ústech a rozdrtilo jí to jazyk.

V témže okamžiku ji její protivník pustil.

Zavrávorala dozadu a rukama si sáhla na hrdlo. Pokusila se cizí těleso z úst vyplivnout.

Bylo to nemožné. Ta věc by ji píchala, i kdyby Maud Edwardsová byla ještě člověkem. Tlačilo ji to v puse a bránilo jí to dýchat.

Maud byla tak málo člověkem jako Virgil Codd.

Byla to jenom kreatura.

I když byla vůči bolesti necitelná, měla Maud pocit, že ji něco vnitřně zraňuje. Ta věc se tlačila úzkým jícnem dolů. Kolem srdce, které tlouklo, i když už dávno nebylo naživu.

Teprve u žaludku se to uklidnilo.

Dlouhé sekundy se nedělo nic.

Maud strnule hleděla do očí muže, který jí udělal něco nepopsatelného.

Tu plod vybouchl...

Landru si starostlivě prohlížel svoje věci. A i když nenašel nic podezřelého, vypadalo to, že ho to moc neuklidnilo. Najednou se obrátil ke skříni.

"Pomoz mi!" zasténala Lilith bez hlesu. "Do pekla s tebou, jestli mne v tom necháš!"

"To peklo, které máš na mysli, mne nechce," odvětil symbiont nedotčeně.

Tak potom zahyneš spolu se mnou!

Netvor na její kůži se vzdal dalších komentářů.

"Pojď ke mně zpátky!" slyšela Lilith zavolat vlkodlačici - a doufala, že Landru svoji partnerku poslechne.

I když teď Nonino tělo bylo zahaleno vlasy, neztrácela svůj sexappeal. Obličej a klín měla i teď nahé.

"Hned," odpověděl Landru - a udělal několik dalších kroků ke skříni. Jen nakrátko se zastavil a přitiskl si špičky prstů na spánky. Ještě pořád mu ztuhlý úd vodorovně čněl do prostoru. Přerušení, jak se zdálo, nemělo žádný vliv na jeho vzrušení.

Ještě ne.

Lilith se ptala sama sebe, co by Landru udělal, kdyby ji objevil v jejím úkrytu. Pokusil by se ji zabít, nebo by...?

"Teď!" zakňučelo zmutované ženské tělo a pokračovalo. "Chci tě teď!"

Sotva postřehnutelným pohybem skočila Nona na Landrua zezadu. Ve hře se mu zakousla do týla. Horkým vlčím dechem šeptala chraptivě obscénnosti, které působily navzdory její zapeklité situaci i na Lilith.

Snažila se zachovat si chladnou hlavu.

Musela si pomoci sama. Na symbiont mohla zapomenout!

Tentokrát se nestáhla až k zadní stěně skříně. Oči měla přilepené na škvíru mezi dveřmi, aby mohla hned zareagovat, kdyby Landru strčil ruku do dveří.

Ale zdálo se, že Noniny argumenty byly silnější než Landruovy varující instinkty. Nejdříve se ještě bránil iniciativě vzrušené partnerky, ale potom se dal znovu vtáhnout do reje šátků. Klesli na zem těsně vedle Landruových odložených šatů - tedy také vedle sáčků a vyschlé hlavy. V důsledku toho byly zvuky rozkoše ještě silnější.

Když mohla Lilith doufat, že oba aktéři jsou slepí a hluší rozkoší, rozhodla se k ústupu.

Teď, nebo nikdy! Lepší šanci mít nemohla.

Zároveň však věděla, že by musela odejít s holýma rukama. Mnohoslibně vyhlížející mapu by tady musela nechat, stejně jako hlavu, kterou se jí, jak se domnívala, podařilo identifikovat!

V podstatě jí návštěva nepřinesla úspěch, až na to, že poznala nejintimnější území nepřítele. Ale teď by mohla být ráda, jestli se jí tohle místo podaří zase opustit...

Odvážila se.

Tiché zaskřípání, které vydaly dveře skříně, se jí zdálo dost hlasité na to, aby přerušilo hrátky jejího protivníka.

Naštěstí se to nestalo.

Landru ležel na vlkodlačici obrácený obličejem k ní. Její oči svítily jako acháty a byly upřeny někam do stropu. Když mezitím několikrát silně zavyla, strnula Lilith jako solný sloup, protože si myslela, že byla objevena.

Ale nepozorována se dostala na prázdnou chodbu.

Teprve na nejnižším stupni schodiště vedoucího k oltáři zaslechla šramot. Otočila se a viděla, že se vzadu za ní něco mihlo. Protože si tím nebyla jistá a stín - pokud vůbec existoval - proletěl kolem ní, neviděla nic, co by ji ohrožovalo.

Znovu proběhla ve spěchu hřbitovem. Tentokrát dokonce našla náhodou i díru v plotě, která byla zřejmě hojně používána.

Ani když se dostala na osvětlenou silnici, necítila se Lilith moc bezpečná. Stále znovu se před ní v duchu

objevovaly oči. Grimasa, která ji bude pronásledovat ve snech.

Nepatřila Landruovi.

Byl to stažený obličej jejího před stoletím zabitého otce...

Paddington Street.

Vůz zastavil. Dveře klaply.

"Dejte tu lampu pryč, vy idiote!" zasyčel policejní šéf Codd na strážníka, který mu posvítil do obličeje. "To jste nás informoval vy?"

Policista ostýchavě přikývl.

Na druhé straně vystoupil z těžké limuzíny Al Weinberg. Starosta Sydney byl malý muž těžké váhy, extrémně bledý. Postavou i obličejem byl nezaměnitelně podobný zakladateli americké FBI, legendárnímu J. Edgardovi Hooverovi. Jediný rozdíl: Nad Weinbergovým kořenem nosu rostlo divoce obočí jako ptačí hnízdo.

"Pryč odtud!" odháněl i on policistu, který se kolem nich točil jako pes.

Codd a Weinberg došli ke dveřím, za kterými leželo velké mystérium, se kterým se museli vyrovnat.

"Do pekla, kde trčíte," zasupěl starosta.

"Už se zase změnila." Codd hovořil monotónně, aniž by reagoval na Weinbergovu otázku.

"Zahrada?"

"Samozřejmě, že zahrada."

"Nevidím žádný rozdíl."

"Je to cítit."

Weinberg si opovržlivě odkašlal. "Kde zůstala helikoptéra?"

Jako na heslo se v tu chvíli ozval zvuk rotoru. Rychle se blížil. O něco později helikoptéra přistála na vyklizené silnici. Codd a Weinberg přikrčeni utíkali k ní.

Už za krátký čas se pilot s jasnými instrukcemi zvedl. Jak Codd, tak Weinberg odmítli posílení reflektorů. Codd dirigoval pilota. Nejdříve letěli podél vnější hranice pozemku, odkud dobře viděli na cizokrajnou vegetaci. Pro tu se rozhodli experti. Ne proto, že to byla neznámá flóra. Ne, rostliny mohli jednoznačně identifikovat. Neuvěřitelné bylo, že mohly růst ve zdejším australském podnebí. Za normálních okolností by se většina z nich objevila jenom v umělém prostředí botanické zahrady.

"Neztrácejme další čas," zavrčel Weinberg. "Co tady vidíme, jsme mohli rozeznat i ze země. Rostliny a listy zakrývají ty skutečně důležité detaily. Zvedněme se výš a obraťme to k centru!"

Codd se ponuře zasmál. "Je to nebezpečné, Ale. Velmi nebezpečné, nezapomínej na to!"

I když to pilot nedal znát, přeběhla mu při těch slovech po zádech husí kůže.

"Nezapomínám," odporoval starosta. "Ale víš, co od nás očekává ona...!"

Uprostřed pozemku stál kdysi podivuhodný dům bez dveří a bez oken. Zmizel. A na mýtině, která po něm zůstala, mezi časem vyrostl záhadný strom impozantní velikosti.

Botanická nemožnost.

Existovaly o tom novinové články.

Obojí - zmizení domu beze stopy a kompletní změna vegetace - bylo nevyřešenou hádankou, potenciálně nebezpečnou nejen pro lidské obyvatele Sydney, nýbrž také pro prastarou rasu, která lidem od nepaměti sloužila.

Byla nasazena celá armáda expertů, aby se vyrovnala s tímto jevem a nalezla odpovědi.

Od včerejška byli experti na seznamu ztracených osob.

Podle zpráv svědků vstoupili na pozemek, a nikdo z nich se nevrátil zpátky.

Že lidé na čísle 333 v Paddington Street mizeli, to nebylo nic nového.

Po jednom mizeli už od vyhlášení nouzového stavu v této čtvrti, ale dvanáct najednou...?

Podél zdí byl asi dvacetimetrový pás rostlin, které by se více vyjímaly v Persii, hustý jako džungle. Ale s ním se stalo něco, co možná mohlo vědcům něco naznačit, předtím než zmizeli.

"Přeleťme to, ať se orientujeme, " poručil Codd pánovitě a dal příslušné pokyny pilotovi, který se stále méně cítil ve své kůži. Přesto bez zaváhání přeletěl hranici pozemku.

Krátce nato Codd zasténal. Ještě před Weinbergem rozeznal, co se změnilo. "U ďábla, jak je to možné?"

Kreatura vedle něj pochopila okamžitě, co tím myslí. "Vra - vrátil se!" zachichotal se Weinberg nervózně.

"Možná to je příčina toho, že se tady ztrácejí lidé..."

Pod nimi se netyčil do výšky strom, ale stála tam stará, velmi zanedbaná budova.

"Čas činů," zavrčel Codd. "Nebudeme dál přihlížet tomu, jak nám to bere někdo z ruky." Pokynul pilotovi. "Přistaňte, jestli to bude někde v blízkosti domu možné!"

Zatímco pilot bez zaváhání poslechl a klesal s helikoptérou, zeptal se Weinberg: "Co tam chcete? Chcete hledat ty ztracené? Nikomu nepomůže, když se budeme chovat jako kamikadze..."

Codd zavrtěl hlavou. "Teď velím já! Nepomůže nám, když teď stáhneme ocas. Už mám dost toho čekání na to, až se páni konečně rozhodnou. Ale nenutím vás, abyste mne doprovázel. Můžete počkat v kanceláři."

Weinberg mlčel. V hlavě mu to pracovalo. Když dosedli na úzké holé cestičce před domem, neohroženě se pustil za Coddem.

Policejní šéf dal pilotovi pokyn, aby čekal na jejich návrat se zapnutým motorem. Musel být pořád připravený na okamžitý start.

Vítr způsobený vrtulí čuchal vlasy obou postav, které se beze zbraně vzdalovaly a mohly už zase rozmlouvat mezi sebou, aniž by je přehlušoval hluk rotorů.

"Vidíte to?" Codd namířil baterku na poďobanou fasádu, "řekl bych, že je tady akutní možnost zřícení..."

Weinberg odkrýval baterkou jednotlivé detaily, zahalené tmou. "Dveře a okna," mumlal si. "Ty atrapy zmizely!"

Byla to jenom poloviční pravda. Před Coddovýma a Weinbergovýma očima se zvedala budova určená k demolici, jejíž okna a dveře byly před velmi dlouhou dobou zastavěny cihlami a maltou.

Nezůstala ani škvíra.

Ještě nepochopitelnější se v tomto okamžiku zdálo, že do domu vstoupil a zase se z něj dostal člověk: Brian Secada, který pracoval jako policejní psychiatr víc než desetiletí. Do dnešního dne z něho nedostali jediné rozumné slovo o tom, co uvnitř strašidelného domu zažil.

Bez námahy dům opustilo i něco nelidského.

Codd a Weinberg to věděli.

I páni to věděli.

Jenom svět kolem dál nic netušil...

Codd svraštil obličej, když si představil, co by za to tisk a rozhlas daly, moci vyslat sem, na místo, kde stal, své reportérské týmy.

Z myšlenek ho vytrhl Weinbergův výkřik.

Starosta popošel o několik kroků směrem k zahradě, zřejmě aby budovu lépe viděl celou. Přitom se přiblížil k nějakému keři.

"Pomozte mi - rychle!"

Codd spěchal k němu, několik kroků před Weinbergem však zpomalil tempo. Ve světle lampy spatřil kořen, který se vynořil ze země a obtočil se jako had kolem starostova kotníku. Jen prostým zrakem bylo vidět, že nezůstalo jen u toho. Látka Weinbergových kalhot se začala pod výrůstkem kořenu trhat. Tento pochod doprovázel podivný zvuk, který byl způsoben tím, že se kořen čím dál pevněji obtáčel kolem Weinbergovy nohy a...

Weinberg už nekřičel - on řval.

Codd stále ještě váhal.

Ve žlutém světle lampy bylo vidět, že Weinbergova rána vypadá jako zasažená leprou. Maso se během sekundy rozpadalo.

"Pomozte mi!"

V jeho hlase byla panika.

Vzadu za nimi zpozorněl i pilot helikoptéry. Když se Codd na okamžik zastavil, viděl, jak spěchá k nim.

I když Codd nic tak nenáviděl jako nedodržování pokynů, vzal pilotovu iniciativu na vědomí skoro s povděkem.

Ačkoliv nechtěl Weinberga nechat ve štychu, cítil nevysvětlitelnou obavu z toho, že by se ho měl při vysvobozování od kořene dotknout.

Přitom měl strach, že i on zůstane přilepen k tomu podivnému kořeni jako někdo, kdo při poskytování pomoci byl zasažen elektrickým proudem tak, jako jeho oběť...

Pilot se toho nebál. Viděl, co se stalo, sehnul se, aby kořen přetrhl.

Tu se stalo něco, čemu ani policejní šéf, ani starosta nerozuměli. Už při prvním pilotově doteku se kořen stáhl do země, jako by byl z gumy, a pustil Weinberga, který okamžitě uskočil do bezpečí.

Pilotovy pokusy postarat se o jeho ránu kategoricky odmítl. Codd podpíral Weinberga a společně se všichni vraceli k helikoptéře.

Nerušené se zvedli.

Ještě v tutéž hodinu dal Codd pokyn buldozerům.

Nona zapálila pravý oheň vášnivosti a překvapovala stále novými vzrušujícími variantami.

"El Nabhal buď pochválen!" Landruovo povzdechnutí bylo pochvalou i nadějí na věci příští zároveň. "Talentovanější žákyni určitě neučil!"

"Moc děkuji," zavrčela vlkodlačice. Během jeho posledních temperamentních přiražení se jí z těla svezl háv z vlasů a odhalil bezchybnou hladkou kůži. Jemně se otírala o hruď svého milence a začala jemně hladit jeho jizvy. "Ty jsi tak fantastický..."

Jako vždycky nebylo jasné, jestli to myslí vážně nebo ironicky. Právě to však na ní Landru oceňoval. Nikdo jiný s ním takhle jednat nemohl.

Najednou jako by se pod jejími doteky zachvěl. Nona ztuhla. Landru se od ní odtáhl a zahleděl se k jedinému kusu nábytku v místnosti.

"Tady něco nesouhlasí...!"

Tentokrát se nedal od svého úmyslu odradit.

Klouzavě se připlížil ke skříni a rozrazil dveře.

"Prázdná," uslyšel říci Nonu. "Čekal jsi něco jiného? Myslel sis, že nás někdo pozoruje? Třeba ta ‚hladká'...?"

Landru s odpovědí nepospíchal. Soustředil se. Z dlaní jeho rozpřažených rukou se táhly tenounké pramínky mlhy do skříně a tam se shlukovaly.

Na vteřinu se objevil trojrozměrný obrys bytosti, která se tady před chvilkou ukrývala.

Nona vydala zvuk zklamání. "Nějaká žena," zamumlala. "Ale Hladká to nebyla..."

Landru svěsil ruce.

Kouzlo zmizelo.

Když se otočil, byl skoro tak bledý, jako na vrcholu svého vzrušení.

"Byla tady ona!" vyjelo z něj. Hekticky se vrhl k hromádce svého tmavého oblečení a začal ještě jednou zkoumat obsah momentálně nejdůležitějšího váčku. Vytáhl něco, co se před ním se zašustěním rozvinulo. Přesto vypadal neklidně.

"Ona to ví!"

"O čem to mluvíš?" Nona vyskočila a vykročila proti němu.

Zvědavě se zahleděla na zvláštní mapu.

"Jedná se o ten pohár, že? Je tady vyznačeno místo, kde ho chceš hledat?"

Landruův nehet se bořil zespodu do mapy. Aniž by vzal na vědomí její otázku, vyrazil ze sebe: "Měl jsem to vědět. Ona Habakuka nejen zabila - ona ho ještě předtím donutila zradit. Jenom od něho to mohla vědět...!"

Nona ho zezadu objala a jemně mu hladila úd. "Vždycky myslíš jenom na to nejhorší," dodala mírně. "Ale ta mapa je tady. Neukradla ji. Chyba byla, že tohle místo zůstalo nestřežené, když jsi smečku propustil. Tak to měla ta... cizinka lehké. Nikdy by se jí nepodařilo sem vniknout, kdyby..."

Jeho neobvykle tvrdý pohled ji přinutil ztichnout.

Stáhla ruku zpět.

Nechtěla zemřít...

Když se Duncan vrátil do reportérčina bytu, viselo na dveřích ložnice varování: Neodvažuj se mne probudit. Moje krása se napracovala dost - potřebuje si aspoň trochu odpočinout! - Beth.

Lilith zřejmě ještě nebyla zpět. Byly tři ráno. Duncan si vzal něco z ledničky. Původně měl v úmyslu vrátit se zpátky do restaurace, ale vykašlal se na to. Jenom několik málo podniků mělo povolenou prodlouženou zavírací dobu - to ulehčovalo policejní kontroly. A momentálně - kromě upírů - tohle potřeboval Duncan ze všeho nejméně.

Beth zaryla do otevřené rány.

Policie po něm začala pátrat už po smrti otce Lorrimera. Požár v Leichhardtu pátrání nepochybně ještě zintenzivnil. Nějakým způsobem by se mohlo přijít na to, že jeho rodiče nezahynuli při požáru, ale byli zavražděni už předtím.

Když si s sebou ke gauči nesl láhev piva, uvědomoval si, jak rychle se některé věci stanou samozřejmostí. Bylo na čase srovnat účty s Beth. Zřetelně to bylo to nejmenší, co mohl udělat.

Zvuk, který se v tom okamžiku ozval v pokoji, nemohl nejdříve nikam zařadit, potom si uvědomil, že se jedná o extrémně tichý telefon.

Zvedl sluchátko. Probudit Beth se mu s ohledem na její varování zdálo příliš nebezpečné.

"Duncane?"

Byla to Lilith.

"Kde věziš? Tady je dusno! Beth nás oba vyhodí, když okamžitě..."

"Můžeme se setkat?"

"Samozřejmě. O čem jiném mluvím? Přijď sem!"

"Ne, přijď ty ke mně. Žádné dlouhé diskuse, prosím! Doufala jsem, že zvedneš telefon ty, a ne Beth. Něco se stalo, jsem úplně mimo. Nejraději bych se od Beth okamžitě odstěhovala. Každý, kdo je v mé blízkosti, je ve smrtelném nebezpečí..."

Duncan strnul. Měl pocit, jako by měl nervy napjaté k prasknutí.

"Dobrá," kývl a odkašlal si. "Ale to není nic nového. Řekni, kde jsi!"

Udala adresu na druhém konci města. Dohodli se, že se Duncan hned vydá za ní.

A tak se také stalo.

Plížil se jako zloděj kolem Bethiny ložnice. Své svědomí chlácholil tím, že se dostal do víru událostí, které ho ovládly tak jako protržená přehradní hráz.

Duncanův vlastní vůz, stařičký vauxhall, stál ještě na dvoře anglikánského kostela v Trumper Park, Od smrti pátera Lorrimera už se tam zpátky neodvážil. A s Chryslerem Voyage, kterým s Lilith k Beth přijeli, to bylo podobné. Jeho pravý majitel byl také mrtvý. Považoval za velmi ošidné vydat se s ním z podzemní garáže na otevřenou silnici.

V úvahu připadal ze všech dopravních prostředků už jenom Bethin mini. Protože však Duncan věděl, jak Beth na své krabičce od sardinek visí, dobrovolně se vzdal dalších zkoušek jejich už tak dost pošramoceného přátelství.

Vyšel z apartmá ve výškovém domě a vyhledal nejbližší telefonní budku. Odtamtud si objednal taxi, které za chvilku přijelo.

Mezitím už bylo půl čtvrté ráno. Silnice byly volné jako v žádnou jinou hodinu a řidič patřil k těm mlčenlivějším. Duncan se ke svému vlastnímu překvapení pomalu uklidňoval.

To se však změnilo, když taxík zahnul k Moore Parku.

Začalo jemně poprchávat. Od moře sem táhly mraky a zakrývaly měsíc.

Najít místo, které mu Lilith popsala, bylo dětskou hrou. A shodou okolností to zrovna bylo dětské hřiště. Leželo pod monstrózně osvíceným pomníkem onoho kapitána Arthura Philippse, který objevil v 18. století tenhle kousek půdy kolem Sydney.

Duncan sešel ze záplatovaného chodníku a už po třech krocích k němu přestalo dopadat světlo luceren. Hubený světlovlasý muž ťapkal po písku k jedné z laviček, které tu byly rozestaveny.

Nikdo se tady v tuhle dobu nezdržoval - a děti už vůbec ne.

Luther se postavil vedle lavičky. Připadalo mu těžké být trpělivý. Chladný vítr šelestil ve stromech, které přes den poskytovaly tak potřebný stín.

Úbytek ozónové vrstvy měl obzvlášť tady, na jižní polokouli, katastrofické následky. Hlavně malé děti čím dál tím častěji onemocněly na zhoubnou rakovinu kůže. Australané se sice snažili přizpůsobit svůj životní styl změněným podmínkám. Ale statistiky rok od roku vykazovaly víc obětí agresivnějšího slunce...

Luther se neklidně pohnul. Pomalu v něm rostly pochyby o tom, že ji skutečně najde na dohodnutém místě.

Nebo byla Lilith po telefonátu něčím napadena?

Proč by ho sem jinak táhla?

Tu se za ním něco šustlo. Uchopilo ho to za límec. Odvleklo ho to do křoví za lavičkou.

Měkké rty zmírnily úlek, který jím projel až do morku kostí. Líbala ho jako opilá, a i když si tím nebyl jistý, měl dojem, že cítí slzy.

Co se s ní tálo?

"Ty bláznivá ženská!" zasupěl.

Věděl, že ho ve tmě vidí stejně dobře jako ve dne. On sám v tomhle neudělal žádné pokroky.

"Sledoval tě někdo?" zašeptal její hlas bez jakéhokoliv naléhání. Neztratila dech. Přesto byl její tón něčím změněný. Byl v něm hluboký smutek.

"Kdo by mě měl sledovat?" zeptal se. "Upíři?" Už si zvykl na tmu, a podařilo se mu aspoň rozeznat její obrysy.

Přitiskla se k němu blíž. "Myslela jsem si chvilku, že kromě tebe slyším ještě něco," řekla pokorně. "Proto jsem nejdřív vyčkávala. Ale asi jsem se spletla. Jsem tak ráda, že jsi přišel..."

Duncan jí vracel stisk jejího objetí a hned ucítil její vděčnost za toto gesto. Když přišel do kontaktu s jejím oblečením, lehce ucuklo. Nic mu nestálo v cestě.

"Co se stalo? Proč ses nechtěla vrátit do bytu? Našla sis..." pokrčil nos, "něco útulnějšího?"

"Samozřejmě, že ne." Povolila sevření.

"Myslel jsem si jenom, že typy, které nocují v rakvích, ti možná mohou nabídnout jiné podmínky než..."

"Chceš mne zranit?"

"Trochu," odvětil. "Teď už konečně řekni, co se stalo!"

"Tady ne. Byla jsem se podívat na druhé straně budovy. Je otevřeno. Můžeme tam..."

"Bylo otevřeno?"

"Neúplně."

Duncan vzdechl. Příležitost, kdy mohl působit na Lilithiny morální principy, nemohla být nepříznivější.

Obrátil se. "Oukej, po všem, co už jsme spolu mezitím zažili, na tom snad zase tolik nesej de..,"

Zatracený déšť, nadávala Macbeth se sevřenými zuby. V posteli to bylo příjemnější.

Narychlo na sebe naházela, co jí přišlo pod ruku. Věděla, že jde o každou sekundu.

Ani v polospánku jí neušlo zabzučení telefonu ve vedlejší místnosti. Omámená spánkem se zvedla z postele - a vychutnala Duncanův spiklenecký tón naplno.

Protože ucho na dveřích patří k nejstarším, nejjednodušším a zároveň nejefektivnějším odposlouchávacím prostředkům, byla to základní lekce na dlouhé cestě k tomu stát se úspěšnou reportérkou.

Beth byla v tomto ohledu mistryní. Pochopila dokonce i to, s kým Duncan hovoří. A poznala jedinečnou šanci přijít na kloub tajemství svých dvou "podnájemníků".

Když se mi nechcete svěřit dobrovolně, dozvím se to lstí! S tímhle spěšným motem začala jednat, jakmile Duncan vyšel z bytu. Chytila malý fotografický aparát, ke kterému kdysi přišla, a vyrazila za ním.

Nepotřebovala žádné speciální schopnosti, aby zjistila, proč vyhledal telefonní budku. Zřetelně se snažil vyhnout nebezpečí, že by ji vzbudil.

Beth se vrátila do podzemní garáže a podařilo sejí nenápadně zařadit za přejíždějící taxi. Svůj mini odstavila u Moore Park. Teď už bylo těžší Duncana sledovat.

Měla bych být sova, pomyslela si, když její přítel z mládí odbočil z cesty a zmizel ve tmě dětského hřiště. Nejlépe vodovzdorná noční sova...

Mrholilo čím dál víc. Ve spěchu se neoblékla zrovna moc vhodně, a džíny i svetr už měla nasáklé vodou.

Schovala se v křoví a v duchu proklínala svou touhu po sledování. Za ní, před ní i vedle ní to tiše ševelilo. Měla chuť schovat se přede vším a být menší než myš. Vlasy se jí ježily.

Tu něco k Duncanovi přišlo.

Tak najednou, že si Beth nejdříve myslela, že je to přepadení. Neviděla vůbec nic. Ale následující rozhovor dokazoval, že její obavy byly zbytečné.

Lilith asi milovala setkání na pochybných místech.

Lepší bylo, když se ona i Duncan vydali křížem přes pozemek k malému domku, ve kterém nakonec zmizeli.

Beth se plížila za nimi. Ušel jí kradmý šramot, kterým se k ní blížila smrt.

Její zvědavost potlačila všechno ostatní.

Vnější dveře zděného prodejního stánku byly jenom přivřené. Trocha násilí je vytrhla z pantů.

Koho jsem si to nasadila do domu? pomyslela si reportérka. Bonnie a Clyda v objetí? Jestli ti dva opravdu vyloupili kiosek...

Všechno to nabývalo groteskních rysů. Beth měla chuť vyrozumět policii. Dál ji hnalo jenom přátelství k Duncanovi a vlastní zvědavost.

Vůbec si nevšimla, že se za ní ještě někdo plíží.

Krátká, tmavá předsíňka.

Za ní široké dveře, které vedly do prostoru prodejny.

Někdo tam rozsvítil světlo, které prosvítalo škvírami. Zcela bezstarostně, pomyslela si Beth. Hlasy se přiblížily ke spojovacím dveřím. Sehnula se a podívala se prázdnou klíčovou dírkou.

Rozeznávala přesně Duncana a Lilith, kteří stáli mezi regály a časopisy a cukrovinkami a ukazovali jí svůj profil.

Reportérka se lehce otřásla. Lilith byla opravdu nadpozemsky krásná. A to, co měla na sobě - ten přiléhavý catsuit - dokazovalo, co Beth dávno věděla: tahle žena měla všechny tvary perfektní. 90-60-90, odhadovala, aniž by zakrývala vlastní závist. Přála bych si mít takhle pohádková prsa...

Bylo úplně šílené myslet na to tady a teď. Ale na co mysleli ti dva? Nescházejí se tady nakonec jenom proto, aby spolu strávili odvážnou milostnou chvilku? Mnohé lidi vzrušuje pomyšlení na to, že mohou být každou chvíli překvapeni...

Beth zavrtěla hlavou. Pokusila se soustředit na rozhovor, protože ti dva měli mezi sebou nějaké rozpory.

Za ní to mezi krabicemi zašramotilo.

Beth však měla oči a uši jenom pro to, co se dělo za dveřmi.

Smrti to bylo vhod.

Neodvratně se k ní blížila...

Lilith bez dechu vyprávěla a Duncan také bez dechu naslouchal.

"Liliový pohár?" opakoval, zatímco Lilith vypravovala o své návštěvě v doupěti upírů. "Mateřská země? Nějaká ... mapa z kůže a krve?"

"A slz!"

Nerozuměl, co tím myslela. Ale když viděl, že jí zelené oči plavou v slzách, začal chápat, že mu ještě pořád neřekla všechno.

Na jeho naléhání se Lilith rozpovídala. Zakoktala se a vyprávěla mu všechno o vyschlé hlavě, ve které, jak se domnívala, poznala svého otce.

Duncan se se svým míněním netajil. "Ten Landru musí být pěkně perverzní, když sbírá takové trofeje!"

"Udělám všechno pro to," přísahala, "aby byl potrestán, a nejenom za tohle - a zkusím všechno, aby se tahle ‚trofej' dostala do mého vlastnictví. Nesmí ji už dál trýznit..."

"Nedej se pohnout k ničemu, čeho bys potom litovala. Musíme postupovat opatrně."

"My?"

"Myslel jsem, že je to jasné. Nebo si snad myslíš, že tě nechám jít do takové bitvy samotnou?"

Skousla si spodní ret. V obličeji měla pochmurný výraz. Potom bez nějakého přechodu změnila téma. "Potřebujeme tu mapu!" začala znovu.

Duncan si ji zkoumavě měřil. "Ten upír, který ti prozradil tajné shromaždiště upírů - jmenoval se přece jako Landruův cíl při pátrání po tom magickém poháru Indii... Jsi si jistá, že ten předmět existuje a že ta mapa k němu ukazuje cestu? Upír ti v nouzi slíbí modré z nebe..."

Lilith, která si dobře pamatovala metody výslechu, zavrtěla přesvědčeně hlavou. "Byla to pravda. Nevěděl toho mnoho, ale co řekl, nebyla lež!"

Musel rezignovat, i když měl stále ještě pochybnosti. "Snad se vážně nechceš ještě jednou vrátit? Takové štěstí bys už podruhé neměla!"

"Já..."

Lilith zmlkla.

Viděla v Duncanově obličeji, jak je rozrušený.

Dříve, než odvrátila pohled, pocítila Lilith nějakou změnu.

Symbiont se aktivoval.

Oděv se dal do pohybu. Jako by se na jeho ploše přelévaly mořské vlny!

"Co to má znamenat?" zasupěl Duncan.

"Odkud to mám vědět?" Pokusila se oběma rukama látku vyrovnat, ucukla však hned zpátky, jako by dostala ránu elektrickým proudem. Krátce na to se látka vyrovnala.

Přesto však zůstala nějak změněná.

Duncan se přiblížil. Naklonil se nad Lilithino bříško. Když se zase narovnal, jenom nechápavě vrtěl hlavou.

"Nakonec mi celá ta ‚věc' začíná být sympatická... Můžeš si odpustit novou cestu do lvího doupěte - aspoň pokud se jedná o tu mapu. Jestli se totiž nepletu, máš ji na bříšku...!"

Lilith by si myslela, že se zbláznil, kdyby to neviděla na vlastní oči.

"Je zrcadlově obrácená...," slyšela Duncana a vzpomněla si na svůj reflexní pohyb krátce před Landruovým návratem. Přitiskla si tehdy neobvyklou mapu na tělo. Muselo se to stát při tom. Symbiont ji bleskurychle "zkopíroval" a teď ji zase zobrazil...!

Dříve, než to Lilith mohla domyslet do konce, list se zase obrátil.

Nebezpečí! blesklo jí hlavou.

Příliš pozdě.

Spojovací dveře do obchodu se rozletěly. Někdo vpadl dovnitř.

Duncan vytřeštil oči, když spatřil ženu, která měla ležet doma v posteli.

"Beth?"

Lilith se dívala více na bytost, v jejíchž rukou se reportérka svíjela.

Z očí holohlavé upírky na ně čišela nezměrná nenávist.

"Ahoj, dítě kurvy!" zasmála se. "Co bys řekla na malý obchod...?"

Když si Hekáda přejela prsty po zjizvené kůži, kde zůstaly stopy po Landruově trestu, bylo to spíš neuvědomělé gesto.

Hekáda pozorovala jeho i tu říjnou vlkodlačici při milostné hře. Jako svědkyni Noniny rafinovanosti jí přecházely oči. Žádný div, že Landru skáče kolem té zvrhlé bytosti...!

Šanci pomstít se za ponížení a pokoření si Hekáda nechtěla nechat ujít. Blahopřála si k tomu, že neposlechla Landruův rozkaz, že má zmizet. Neposlušnost se jí vyplatila.

Zatímco Landru a Nona byli na vrcholu své vášně slepí a hluší ke svému okolí, vykradl se někdo z úkrytu ve skříni.

Hekáda spěchala tajně po stopě uprchlíka. Přála si jenom to té "vlčí štětce" vrátit, a to pořádné. Landruovy touhy znala, poznala prchající ženu a chtěla mu ji naservírovat na stříbrném podnosu.

Čekala jenom na příznivý okamžik.

Teď udeřila...

"Obchod?" opakovala Lilith.

Gestem naznačila Duncanovi, aby se držel dál.

Tomu to připadalo nemyslitelné. Beth nebyla jen tak někdo. Jejího přátelství si vážil - i přes momentální nedorozumění - už celá léta. To se jednoduše nedalo smazat...

"Obchod!" vyrazila ze sebe postava za Beth.

Byla to žena - ale ne člověk.

Lilith věděla, že má před sebou upírku. Měla dokonce dojem, že už ji viděla - před poškozeními, které znetvořily její hlavu.

"Neznáme se?" pokusila se natahovat čas.

Bethin pohled jí projel až do morku kostí. Bylo v tom víc než pouhé zoufalství.

"Já tě znám," odpověděla upírka s holou hlavou, posetou jizvami. "To stačí. Jsi Lilith - dcera kurvy. Jsi - zmetek!"

Děkuji za květiny, pomyslela si Lilith. Jako vždycky špatně nesla, když někdo nazýval její matku kurvou.

"Tobě samozřejmě konkurovat nemohu."

Upírka se zachvěla.

Beth trpěla pekelná muka.

Paťáty se jí zezadu ovinuly kolem krku a tlačily jí bradu dozadu. Upírka nedržela svou oběť za ruce ani za paže. Zcela se spoléhala na svou nadlidskou sílu.

Lilith registrovala jen okrajově, že Beth Duncana Luthera zřejmě sledovala, když vyšel z bytu. A fotoaparát na její hrudi vypovídal o jejích motivech dost jasně.

Dávala si však pozor, aby nic nenaznačila, aby to pronásledovatelka nezpozorovala. Skutečným nebezpečím byla upírka, která ji sledovala, když opouštěla hřbitov upírů...

"Co chceš?" zasyčela Lilith na upírku.

"Je to tak těžké? Tebe!"

"V pořádku. Vezmi si mne. Neschovávej se pořád za tím živýtn štítem. Tady jsem!"

Upírka se ošklivě zasmála. Najednou zesílila stisk. Jeden z nehtů se bořil hluboko do Bethina krku. Z rány vyteklo pár kapek krve a vsáklo se do trička.

"Svlékni si šaty!" rozkázala upírka.

Lilith ucítila, jak ji bodlo u srdce.

Teď už věděla, odkud jí zná. Byla ve smečce, byla svědkyní Horovy smrti u anglikánského kostela. Věděla, co jsou ty šaty zač - že je to smrtelná zbraň!

"To - to nemohu," řekla tvrdě.

Byla to naprostá pravda - ale upírka to stejně bude považovat za výmluvu.

"Nevěřím, že ti bude lidská smrt lhostejná," zasyčela. "Kdybys stála na správné straně, bylo by ti to jedno. Ale ty jsi prokletý spratek. Zvrhlý míšenec, který nemá čest a šlape po ZÁKONĚ. Ty dávej pozor na život. Nikdy bys ne -"

"Nech toho, ty zbabělá zrůdo!" zasyčel Duncan vedle Lilith. Už se držel zpátky dost dlouho. Teď to došlo k bodu, kdy se dál nemohl opanovat.

"Ještě jeden takový červík," opáčila upírka pohrdavě. Pohledem sežehla Lilith. "Budu teď počítat do tří. Buď odložíš svůj vraždící háv, nebo zabiju tu malou. Možná, že potom budu na řadě já - ale tu maličkou si vezmu s sebou...!"

Nepotřebovala se na Duncana ani podívat, aby ukázala, koho tím myslí.

Lilith udělala gesto, které znamenalo: Nenech se vyprovokovat. Přenechej to mně!

Zároveň se otřásla v okamžiku, kdy si jen představila, co by se dělo, kdyby se symbiontu pokusila zbavit. Jeho reakce už znala. Nedopustil by to. Její tělo by bičovala bolest, pro kterou nebylo srovnání.

Zdánlivě rezignovaně pokrčila rameny. "Dobrá. Jestli tomu dobře rozumím, zní obchod takto: Já za tyhle dva lidi. Odložím šaty - lépe řečeno budu se snažit. Ty potom pustíš oba zajatce. Budu tě následovat, kam budeš chtít, ale ti dva zůstanou tady nezranění!"

Upírka se ušklíbla: "Samozřejmě..."

Ačkoliv jí Lilith nedopřála čas (stejně cíleně, jako to dělala její protivnice), začala se opatrně zabývat svým oděvem. Bylo to beznadějné, protože oděv neměl zipy ani knoflíky. Obepínal Lilithinu kůži bez mezer. Jenom symbiont sám byl s to něco na tom změnit. Lilith nevěděla, jestli se rozhodne jí pomoci.

Byla to výjimečná situace. Možná udělá výjimku...

Bolest jí vyšlehla až k nervům!

Zdálo se jí, že se koupe v tekutém ohni a zároveň měla pocit, jako by se jí do masa zabořilo tisíc malých ostrých zoubků s protizáhyby, a nechtělo se pohnout zpět.

Zatmělo se jí před očima. Podlaha pod očima jako by se jí proměnila v tekutý písek. Klesla na kolena a jenom slyšela, jak upírka začala počítat.

"Tři... dva..."

Beth to všechno sledovala jako ochromená. V okamžiku, kdy zrůda za ní začala odpočítávat, se probrala ze strnulosti.

Viděla Lilith klečet na kolenou. Pohled krásné mladé ženy byl zastřený, aniž by bylo vidět proč. Její chování bylo pozoruhodné. Už sama ta žádost bytosti, která svými pařáty držela Beth za krk, byla zvláštní.

Co bylo na těch šatech tak důležité?

To přece nejsou normální šaty, ty bláznivko! Jen se podívej!

Pokusila se nebrat na vědomí, co právě viděla. Dlouhé sekundy to vypadalo, jako by Lilithin oděv žil...

To přece nebylo možné!

Ale bylo možné, aby cítila za zády líný dech, nehty ostré jako žiletky se jí zarývaly do kůže a zmrzačená postava ji držela jako svěrák...?

A o čem Duncan a Lilith hovořili? O poháru, který věštil další rozmach upírů... O superupírovi, který ho hledal a přitom chtěl připravit Lilith o život... A co to bylo za mapu, která se jen tak mezi řečí ukázala na Lilithině oděvu, takže ve vývojce bude možné získat její přesné obrysy...?

Beth cítila, jak se jí protáčí mozek.

Co tady zažila, bylo víc, než může člověk snést. Myslela si o sobě, že je nadmíru Intelgentní a zocelená denním tréninkem v redakci...

Kecy!

Její jemný čistý svět, který si kolem sebe budovala, se zakymácel.

"...eins!"

Jedna?

Zatraceně, ona přece nechce zemřít ! Ne tady, ne takhle! Proč Duncan jenom čumí a proč se Lilith svíjí na podlaze?

"To by bylo!" zaskřípal nelidský hlas u jejího ucha, doprovázený zápachem, který by sám o sobě dokázal přivést Beth k šílenství. "Nenechám se oklamat! Hraju dál. Nemám co ztratit. Běžte všichni do pekla...!"

To byl okamžik, ve kterém Beth přišla na to, co se před ní děje.

Byl to také okamžik, ve kterém se Duncan konečně probral a váhavě se dal do pohybu.

A okamžik, kdy vražedná bytost zesílila stisk, aby svými pařáty rozdrtila Beth hrdlo.

Lilith bojovala proti bahnu, do kterého se nořil její duch, proti krvavé mlze - když tu najednou všechno kolem ní ostře vzplanulo.

Exploze světla jako by posloužila soptícímu démonovi v jejím nitru. Bolest zmizela.

Viděla před sebou, jak Beth zavrávorala a dopadla na Duncana.

Lilith slyšela hlasy. Výkřiky překvapení. Zaklení.

Sotva mohla vědět, že se zvedla z podlahy a postavila se upírce, která ztratila orientaci, do cesty.

Lilith jednala, aniž by přemýšlela. Síla, která jí projela, jí rozechvěla svaly. Její tělo vydávalo v nastalé metamorf óze hrdelní kňučivé zvuky.

Jako na vrcholu nejvyšší rozkoše se její zuby proměnily ve strašlivé zbraně a prsty v pokroucené pařáty.

Tak dlouho, dokud trval boj s upírkou, se Lilith nekontrolovala. Nejhlubší instinkty řídily její tělo a ukazovaly jí, jak tenhle absolutné smrtící nástroj používat.

Černá krev vytryskla k nebi. Lilith uštědřila rány, které už nebude možné zhojit.

Nad jejím duchem se stmívalo.

Jednala jako stroj na malém prostoru.

Vzduchem švihaly sotva postřehnutelné údery. Také Lilith utrpěla poranění. Tekla jí krev. Ale nepřestala, dokud

upírka neležela na podlaze, neschopná po ní chňapat, protože měla zlomenou ruku. Polámané kosti o sebe dřely. Upíří zuby se ještě teď pokoušely Lilith kousnout a její krev se mísila s nepřátelskou. A poprvé ji napadlo, že má světlejší krev než stará rasa. Lidskou?

Rychlost, s jakou boj proběhl, zahalil milosrdně všechny detaily, nic nebylo na vážkách, než Lilithina lidskost. V tomhle jako by bylo smazáno dědictví jejího otce. Řádila jako janičář a nepřestala, dokud upírce neoddělila hlavu od těla.

Na okamžik ještě z bezhlavého trupu vystříkla krev.

Potom se obojí rozpadlo na prach. Jako by nad zbytky pomalu hořícího ohně, a v posledním závanu větru, popel ještě jednou zavířil - a nakonec zmizel.

Lilith se unaveně zvedla. Podívala se Duncanovi do očí, které byly plné hrůzy. Dřepěl vedle Beth, která ležela v bezvědomí na podlaze.

Když k němu Lilith udělala krok, ucouvl dozadu a ona pochopila, že zašla příliš daleko. Příliš daleko pro muže, který k ní zřetelně cítil víc než jenom nějaké povrchní city.

V nouzi smazala hypnoticky všechny jeho vzpomínky na prožitý děj.

Zatímco čekali, až se Beth probere z bezvědomí, došlo Lilith, že reportérku v poslední chvíli napadlo vyfotografovat její protivnici s bleskem. To byla ta ostrá exploze světla přímo do očí její soupeřky, která jí zachránila život a poskytla čas, který potřebovala.

Bethina zranění, o která se Duncan hned postaral, nebyla tak hrozná jak to ze začátku vypadalo. Ztráta krve nebyla nijak dramatická. Přesto z obrovského napětí zkolabovala.

"Chceš ji teď zasvětit?" zeptal se Duncan tiše.

"Myslíš, že to snese?"

"Myslím, že by nesnesla, kdyby byla zase obelhána. Má na sobě škrábance a zranění, která se nedají zakrýt."

"Nesmysl. Když budu chtít, nebude si pamatovat nic než normální přepadení. Mohla bych jí vsugerovat, že ji někdo v budově přepadl a my jsme ho překvapili. Došlo ke krátkému prudkému boji. Beth přitom ztratila vědomí, pachatel utekl..."

"Nevíme,, jak dlouho už nás sledovala!"

Lilith by na to dokázala pádně odpovědět, ušetřila si to však. Místo toho mu rukou jemně pohladila tvář. "Chtěl bys ji konečně zasvětit," řekla mu. "Zcela zřetelně doufáš, že s lidským spojencem bude pro tebe lehčí změnit něco ve svém životě..."

Zaraženě mlčel, ale ona měla pocit, že není daleko od pravdy. "Oukej," řekla, "zkusme to. Počkáme si prostě na její reakci. Hypnotizovat ji můžeme i potom."

"Tak jako mne?" zeptal se.

"Ty jsi to zpozoroval?"

Její překvapení bylo pravé, ale neobměkčilo ho. "Bylo to jenom podezření. Právě se potvrdilo. Ale také to se dá spravit, doufám..." Prohrábl si vlasy a najednou zvolal: "Pozor, přichází k sobě!"

Když Virgil Codd vstupoval do sídla sydneyské policie, byla hluboká noc. Marně se pokoušel navázat spojení s pány. Ignorovali veškeré jeho snažení. Nic u něj nemohlo vyvolat větší frustraci a nic nemohlo zřetelněji podtrhnout, jak málo si cení v těchto kruzích jeho práce.

Codd nebyl s to nenávidět každého, kdo z něho udělal to, co z něj dneska je. Ale nikdo nemohl zabránit tomu, aby v tichých hodinách necivěl před sebe a neptal se sám sebe, jaké by to bylo, kdyby jeho srdce ještě tlouklo v taktu života.

Jako vždycky odhodil tíživé myšlenky před vstupem do kanceláře.

Maud byla tady.

"Zvláštní předkomise?" zeptal se. Světlo bylo o poznání silnější než obvykle. Připadalo mu to nepříjemné. "Ohlásil se Weinberg, dříve než odjel? Chtěl se mnou hovořit o pokrocích ve věci Paddington..."

Jeho sekretářka neodpověděla. Seděla bledá před monitorem počítače na svém psacím stole.

"Něco zvláštního?" opakoval Codd. Jeho tón byl o poznám ostřejší. Za normálních okolností to u Maud nebylo třeba. Byla jako on. V pozadí mocí, které pohnuly prastarým cílem světa. A ty určovaly, kdy se změní kolečko v soukolí.

Maud pořád ještě neodpověděla.

Teprve když se Codd postavil před ni, viděl její rozčilení. Seděla sklesle u psacího stolu. Oči se jí leskly.

Codd ji znal už tak dlouho, že mu neušla sebemenší změna.

Najednou se na něj podívala a její nevinný pohled se Coddovi zaryl až do kostí.

"Kde - kde to jsem?"

Krátce se dotkl jejího krku - a uskočil. Z jeho úst mu leknutím vytékal pramínek slin. Zatímco jako dravec obíhal stůl, přepadla ho touha škrábat se po celém těle. Něco ho začalo strašlivě svědit.

"Kdo - jste?" zaryl se mu Maudin hlas do mozku.

Codd se zastavil za ní. Seděla strnule jako panenka, neodvažovala se ani pohnout hlavou. Před ní zářil monitor, na kterém stála nesrozumitelná řada znaků. Byla jich plná obrazovka.

Codd nevěděl, jak se to stalo. Nikdy neslyšel, že je něco takového možné. Ale viděl výsledek. Stalo se to.

"Maud?"

Aniž by se otočila, zašeptala plačtivě: "Jsem - ta - Maud?"

Coddův pohled sklouzl kolem ní k vedlejšímu stolku. Revolver, walkman a baterka tam ještě pořád ležely.

"Komu patří ty věci?" zeptal se.

Žádná odpověď.

"Kdo tady byl?" zeptal se Codd důrazně. Přitáhl si ji s židlí na kolečkách, takže se zastavila až před ním a na centimetr před očima měl její obličej. "Kdo - tady - byl?"

Trvalo sekundy, než pochopil, že od ní odpověď nedostane.

Nikdy.

Byla prázdná.

Cod se znovu dotkl jejího krku. Její kůže byla teplá. Tepna tepala.

Musím na to přijít. Musím vědět, jestli je to pravda...

Podívala se na něj jako čerstvě narozená ovečka, která potkala vlka a neví nic o jeho hladu.

Codd si klekl. Uchopil ji pevně za ramena a vnořil do ní svoje zuby jako chirurgické nástroje.

Vykřikla bolestí a konečně se pokusila bránit.

Codd se nedal zastrašit. Zakrýval jí ústa dlaní a pokračoval dál ve svém experimentu.

Její krev byla teplá a měla staropanenskou chuť.

A byla rudá.

I přes tuhle senzaci se Codd odtrhl, teprve když utišil svou největší žízeň.

Vstal. Hlava jí spadla dozadu. Srdce jí znělo jako mokrá houba, kterou vymačkávala unavená cizí pěst.

Codd ji nechal ležet v křesle. Vešel do své kanceláře a viděl, že se mu někdo hrabal ve spisech. Maud?

Codd otevřel dveře skříně, za kterou bylo umývadlo. Omyl si ústa a hlavu podržel na chvíli pod studenou vodou. Potom se pokusil uspořádat myšlenky. Vrátil se zpátky do předpokoje - a našel mrtvolu.

Maud jeho "experiment" nevydržela.

Codd ji stáhl ze židle a zamotal ji do koberce. Potom se pokusil dostat k telefonu pány. Zase marně. U Weinberga měl větší štěstí. Když mu vylíčil, co se stalo, nevěřil mu.

Nakonec dodal: "Pošlu někoho, kdo ji odklidí. Jestli je to pravda, není to náš problém. Nebo je?

Codd jako by z něj nasával sebejistotu. "Ne," odvětil. "Něco musí napadnout je..."

Byl svědkem opačného postupu.

Služebná kreatura se proměnila zpátky v člověka!

"Už to nebude dlouho trvat," povzbuzoval ho Weinberg. "Aspoň doufám. - Co se týče Paddingtonu: Dům srovnají buldozery se zemí."

"A?" zeptal se Codd. Jazykem olizoval zapomenuté stopy krve kolem úst.

"Nic. Byla to jenom zanedbaná ruina, celá desetiletí neobývaná. Nic a nikdo se tam nezdržuje. Čarodějnictví..."

"Také o to by se měli zajímat oni. Čarodějnictví je jejich specialita. Žádné nemilé příhody?"

"Žádné."

"Dobrá. Uděláme to poslední, abychom do důsledku odstranili celou vegetaci. Potom co nejrychleji zvedneme závory a pustíme tam tu novinářskou smečku. Už kolem toho bylo rozruchu až příliš. Trochu ten problém ztlumíme, aspoň zvnějšku. Zřícený dům... Někdo si hrál s výbušninami, i když to bylo zakázáno - musíme to všechno zajistit dřív, než zrušíme evakuaci a než zvedneme závory. ... Obvyklé blablabla. Navykládej něco v tom smyslu tisku. Za pár týdnů už po tom žádný člověk ani nevzdechne."

"Jestli bude v Paddington Street klidno," řekl Weinberg.

"Jestli tam bude klidno," přikývl Codd.

Od obou to neznělo moc nadějně.

O hodinu později zaklapl Codd registračku. Konečně zjistil, komu ten služební revolver na Maudině stole patří.

Chtěla utéci!

Chtěla vykřičet do noci, co tady viděla!

Lilith měla plné ruce práce, aby Beth "pěknými řečmi" (což byla jinak jemná, Duncanem kriticky sledovaná hypnóza), od toho odvrátila.

Reportérka byla úplně mimo, a nebylo divu, protože zažila, jak se trhá tenká kulisa toho, co brala od narození jako skutečnost. Stejně jako miliardy jiných lidí.

Od určitého okamžiku nevěděla, na co vlastně myslela.

Nepamatovala už si Lilithinu proměnu. Viděla však postavu, v jejímž zajetí se nacházela, dokud nepřišel osvobozující útok.

Tahle bytost se vzdáleně podobala ženě. Ale nebyl to člověk - nikdy!

A jak to bylo s tím změněným oděvem, který měla Lilith na sobě jako druhou kůži?

"Jak je ti?" Lilithin hlas slyšela jako v mlze.

Beth se pokusila soustředit. Srdce jí tlouklo až někde nahoře v krku, jako by jí chtělo vyskočit z těla.

"Kdo, proboha, vlastně jsi? Co se tady stalo?" Těkala pohledem. "Dun..."

Dřepěl vedle ní. Ruce měl sepnuté a nemohl ani mluvit.

"O všem si promluvíme," řekla Lilith. "Ale ne tady."

Beth projela vlna strachu. Jako štvaná se rozhlížela po místnosti a po všech koutech. "Kde - je? Kdo to byl!"

"I o tom si promluvíme. Trpělivost, prosím. Máš tady vůz?"

Beth měla pocit, jako by ji někdo polil studenou vodou. Začala se třást jako osika. Duncan se nad ni naklonil a

pokusil se ji zahřát. Ale ona ho od sebe odstrčila.

"K čertu, nemluvte se mnou, jako bych byla slabomyslná! Jak jsem se sem dostala? Zdá se mi to - nebo jsem už mrtvá? Jsou tohle ty podělané zážitky po smrti?"

"Uklidni se," prohodila Lilith. A najednou jí začalo srdce tlouct opravdu tiše. Podezřele tiše.

Beth se na ni zdola dívala. Kamera se jí ještě pořád houpala na hrudi.

Jenom ji zvedla a zmáčkla spoušť. Potom...

Co se stalo potom?

Znovu sjela pohledem k Duncanovi. "Kdo je to vlastně? Ty jsi přitáhl, ty to musíš vědět!"

Duncanovi ztuhly rysy. "Ona..." začal.

Lilith ho nechala.

"No, ona... ona není člověk!"

Zdálo se, že Bethina zuřivost dosáhla vrcholu.

"A co tedy?" zasupěla, aniž by věděla, co tím myslel.

"Upírka!" pronesla Lilith lapidárně. Její úsměv byl přitom poněkud suchý. "Po matce."

Znovu se ozval "signál smrti" smečky. Ale když se dostala na místo, kde se to mělo stát, našla jenom studený popel své sestry.

Ten spratek zase uhodil a zničil jednoho z nich. Její vztek a zuřivost neměly hranic, ale nenašly cíl.

Vztekle se vrátila do vápencové sluje do podzemní katedrály, kde však na ně čekalo zlé překvapení...

Lilith se zhluboka nadechla, když vyšla z ložnice a zavřela za sebou dveře.

Beth se pod čerstvým zážitkem složila. Měli za sebou pozoruhodnou jízdu ve třech v krabičce od sardinek. Ale zvládli to a dostali se do reportérčina bytu.

Lilith byla napjatá. Stejně jako Duncan i ona předpokládala, že Beth může zareagovat nečekaně.

Ale nestalo se nic.

"Viděl jsi, jak jsme jí objasnili pravdu," obrátila se na Duncana, který právě v kuchyni připravoval na espressu tekutý životabudič. "Jsi teď spokojený? Proč mi chceš pořád naočkovat pocity viny? Aby ses zbavil vlastní?"

"Chci to?"

"Zní to zatraceně podobně."

Sklopila hlavu a pátravě se podívala kolem sebe. "Kde je ten aparát?"

Ukázal nepřátelsky ke gauči. "Bojíš se, že bych vyfotografovala vražedkyni? Jde to vůbec, když se upíři neodrážejí ani v zrcadle?"

"Mám strach, že tady tohle," ukázala na břicho, "zmizí dřív, než to budu moci nějak zadržet!"

Zdálo se, že na otisk mapy v symbiontu docela zapomněl. Skutečně se zdálo, jako by obrazy mapy poněkud zmizely.

"Mám to vyfotografovat?"

"Udělala bych to sama, jenom kdybych měla trochu delší ruce," zavrčela. "Prosím, pospěš si trochu!"

Udělal rychlý pohyb. Když se vrátil s fotoaparátem, Lilith se ani nesnažila zaujmout nějakou pózu. Nutila ho fotografovat z různých úhlů, s bleskem a bez blesku a dala pokoj teprve až když byl film plný.

"Ještě nějaké přání, madam?" zeptal se Duncan sarkasticky.

Když kývla, litoval toho. "Nemůžeme vědět, jestli se dá symbiont fotografovat. Chtěla bych, abys to ještě obkreslil - jako kopii pro jistotu."

"Teď už ale zacházíš trochu moc daleko..." Její nové přání považoval za šikanování. Což ovšem dokazovalo, že stopu po Liliovém poháru nepovažuje zdaleka za tak důležitou jako Lilith.

"Potom půjdu hodně daleko - slibuji!"

I když to Duncanovi slibovalo nezapomenutelný postelový zážitek, stroze odmítl. "Ne!"

Rozhodnými kroky šel k šatně a sundal ze stěny zrcadlo, které tam viselo. Když se vrátil, držel ho v ruce jako štít. "Podívej se tam," nutil ji. "A potom mi řekni, co tam vidíš."

"Já vím, že můj odraz v zrcadle nebude. .." Lilith se zakoktala. Jeden jediný pohled stačil, aby poznala, co jí chce Duncan pověsit na nos: Ona sama se v zrcadle odrážela jen jako vybledlý obrys, ale s jejím oblečením to však bylo jiné. Symbiont se v zrcadle objevil zcela bez problémů - ještě lépe: ona ceněná "mapa" už nebyla ani zrcadlově obracená!

I když to vypadalo jako důkaz, že by to ostrá fotografie měla zachytit, chtěla mít Lilith jistotu. Postavila zrcadlo na komodu tak, aby na mapu viděla a mohla sama nakreslit její kopii. Rychle našel list papíru a tužku.

Lilithin kreslířský talent měl své hranice. Ale stačilo to na to, aby zobrazila předlohu.

Duncan stál se šálkem espressa za ní a se zájmem pozoroval její počínání.

Krátce před dokončením kresby jí spadla tužka na zem. Když ji zvedla a pokračovala, uviděla na Duncanových očích, jak je překvapen.

Počkal, dokud neskončila. Potom se zeptal: "Jsi pravačka, nebo levačka?"

"Proč? Já nevím."

"Ty jsi obojí." Postavil šálek na komodu a vzal tužku. "Předtím, než ti vypadla z ruky," řekl, "jsi kreslila pravou - potom jsi pokračovala v práci levou! Nechci říci, že je to grafické veledílo, ale ta samozřejmost, s jakou jsi změnila

stranu, dokazuje, že dokážeš dobře zacházet s oběma rukama."

"Je to něco zvláštního?" Zdálo se, že ho poslouchá na půl ucha.

"Mnozí lidé mají potíže, když mají používat jednu ruku," kývl.

"Ty také?" Na rýpnutí jí stačilo minimum pozornosti, kterou mu věnovala.

"Já také."

"Ty chudáčku!" Ukázala na list papíru. "Ve své "škole snů" jsem nikdy nedávala pozor. Je tohle Indie?"

"Nemám ponětí. Tahle čmáranice může být všechno a nic. Nejsou tu žádné názvy! Jestli je tohle všechno, pochybuji, že s tím Landru něco dokáže."

"Můj Landru," upřesnila Lilith přesvědčeně, "dokáže! Originál téhle mapy nemusí obsahovat žádná jména, aby se dostal k cíli. Je to daleko víc než jenom prostá mapa. Byla nabíjena... magií."

"Tak to doufám, že se k tomu dostaneme. Jinou šanci dostat se k cíli totiž nemáme," navrhl Duncan a ukázal na její šaty.

Lilith se zděsila, když se na sebe podívala. Za symbiontu zmizely obrysy mapy. Plocha byla znovu prázdná.

"Doufejme, že ty fotky vyjdou..."

Duncan zmlkl, když se otevřely dveře ložnice. Beth vystrčila hlavu. "Nemohu usnout. Pod jednou střechou s upírem se spí těžko."

Lilith se křivě usmála. "Já svůj původ zapřít nemohu. Ale Duncan je normální člověk, nemusíš se bát. Pojď přece k nám. Diskutujeme právě o důležitých věcech."

Macbeth váhavě vyšla z ložnice. Její chlapecká štíhlá postava vězela v hedvábném pyžamu. Světlé krátké vlasy měla rozcuchané. Poprvé, jak si Beth všimla, měla brýle.

"Tak to se připojím."

Její hlas zněl skoro jako kdysi.

Skoro.

Lilith k ní vykročila. Udělala to opatrně.

Beth před ní neuhnula, i když v očích za brýlemi měla skepsi.

"Máš zelené oči," pronesla Lilith. "Jako já." Ruku položila Beth kolem ramen a vedla ji k Duncanovi.

"Čímž je podobnost vyčerpána." Beth se nechala vést, i když se v ní všechno vzpíralo.

"Kdo ví..." Lilith zjistila, jako už několikrát, kolik dráždivého půvabu v sobě ta žena s ostrou přezdívkou má.

"Co je to?" Beth ukázala na kresbu.

"Picasso á la Lilith," prohodil Duncan polohlasem.

Reportérka přejela po několika čarách. "Vypadá to jako ta... věc, kterou jsem viděla na tvých šatech..."

Lilith se na Duncana triumfálně podívala. "Ona to poznala hned!"

"Umělci mezi sebou," povzdechl. Jeho snaha zlehčit situaci žertíky byla zcela očividná.

"Možná by nám Beth mohla pomoci," řekla Lilith.

"Jak?" zeptala se reportérka.

Lilith jí ukázala aparát. "Nenápadně to vyvolat, prosím. Máš přece spoustu kontaktů..."

Beth si vzala aparát. "Může mi někdo říci, proč to vlastně dělám? Myslím proč jednoduše nepředhodím takové týpky jako vás dva poldům?"

Duncan odpověděl: "Protože tadyhle ta slečna má nad námi moc. Všechny nás zhypnotizovala a - kdo ví - možná v nás vidí nějakou rezervu na potom. Opravdu emancipovaný se však vůči ní necítím."

"Ubožáčku!" zasupěla Lilith.

Starostlivě na Beth pohlédla. "Vidíš, už zase začíná."

Dopoledne dalšího dne se táhlo jako sirup. Duncan Luther spal sotva hodinu, nestálo to za řeč.

"Když někdo zazvoní, je to policie," prohodil. Svými kroky změřil snad každý čtvereční metr tohoto bytu.

Lilith si dala tu námahu, aby se nenakazila jeho nervozitou. "Ty jsi přece vymyslel, že nemá být zhypnotizovaná. Bylo by to lehčí."

" Zhypnotizovaná! To tedy zní...!"

"To jsou fantazie. Máme její slovo, že nám pomůže, ale bude potřebovat celé dny na to, aby pochopila, co všechno se v ní změnilo. Jak to bylo s tebou?"

"To se nedá srovnávat!"

"Ne? I přesto - měj trpělivost a důvěru."

"Jako ty."

"Jako já. Ach, ano - budu muset nakrátko pryč," dodala. "Bude lepší, když počkáš tady."

Zavrtěl hlavou. "Jdu s tebou. Tentokrát tě budu doprovázet já - je mi jedno kam!"

"Zatímco se vy dva trochu prospíte, já se tam ještě jednou vrátím. Mám sice kopii mapy, ale Landru má ještě něco, co mu nepatří... Možná bych mu kromě jeho mateřské země mohla vzít ještě něco, aby měl o čem uvažovat. Musím každopádně znovu do doupěte upírů."

"Chceš přinést hlavu svého otce - je to tak?"

Jenom kývla.

Duncan významně zvedl ruce ke stropu. "Oukej. Vidím, že bych tě při téhle cestě jenom rušil. Někdo to tu nakonec musí hlídat, až se Beth probudí."

Lilith bez problémů napodobila jeho nucený úsměv. "Možná ti policajti...! Popřej mi štěstí!"

V tu samou dobu, na jiném místě... Trish Toughová znala cestu. Vypracovala se postelemi bossů k žádanému postavení. Že přitom dostávala nabídky bez výjimky jednoho ražení, jí bylo jedno. Měla svůj příjem. Někdy z toho všeho měla dokonce i potěšení a nemusela sedět osm hodin denně v kanceláři a snášet nálady zakomplexovaného šéfa, jenom aby dostala koncem měsíce výplatu.

Ne!

Trish neohrnula nos, když jí Leroy Harps po první souloži nabídl roli v jednom jím produkovaném videu. Takovém, které se dostane jenom ve specializovaném obchodě nebo pod pultem.

Od té doby, co byla Trish v obchodě, příležitostné návštěvy u jejího "objevitele" byly základem pro nové role. Že Leroy při takových návštěvách očekával také pár něžností, přišlo Trish jenom vhod.

Byla vášnivá.

A zdálo se, že Leroy ví, jaký poklad v ní získal. Doposud ji nikdy neodmítl, když se neočekávaně objevila. Znala doby, kdy si dělal "volno", a nijak ji nerušilo, když ho našla v náručí jiné ženy. Něco takového mohlo být docela vzrušující. Ona by byla ta poslední, kdo by se ostýchal přidat se ke společnosti. To před kamerou patřilo k základnímu repertoáru.

Doufala, že ten dobrý Leroy nebude nadrogovaný jako ten týpek, od kterého právě přicházela.

Ve výtahu si ještě jednou zkontrolovala make-up.

Trish pocházela z Haiti a vůbec se nesnažila zakrývat svou čokoládovou kůži. Leroy ji jednou - a ne neprávem - označil za "přírodní talent", a určitě měl možností srovnání dost.

Chodba byla prázdná, když Trish vystoupila z výtahu. Podívala se na maličké hodinky na řetízku. Bylo krátce po druhé odpoledne.

Čas Leroyovy siesty.

Zaklepala na dveře apartmá. "Leroyi, miláčku," zavrněla a zaškrabala nehty na dveře jako kočka. "Je tady miláček Trish!"

Možná usnul.

Trish stiskla knoflík zvonku a slyšela, jak to uvnitř zabzučelo.

Představa, že se sem hnala zbytečně, se jí nelíbila. Už si příliš zvykla na Leroyův luxus. Líbilo se jí vznášet se na vodní posteli...

Když se nic nepohnulo, otočila v podezření knoflíkem na dveřích.

Nikdo nebyl překvapenější než ona, když se dveře hned otevřely.

Že si Leroy potrpěl na zvýšená bezpečnostní opatření, bylo dáno jeho branží. Kdo znal černé ovce v jeho prostředí, ten mohl jenom podtrhnout, že nebylo radno vstupovat do jeho bytu. Bylo dost těch, kteří už by si něco podobného podruhé nezopakovali.

Trish však nezaváhala ani okamžik a vstoupila dovnitř. Jestliže Leroy při odchodu tak spěchal, že zapomněl zamknout, mohla počkat, až se vrátí. Neměl by nic proti tomu, trochu si po svém návratu zacvičit.

Trish za sebou nejdříve zavřela dveře na zástrčku, aby ji nepotkalo nějaké nemilé překvapení. Potom se na svých vysokých podpatcích vydala do obýváku.

Už zdaleka slyšela šplouchat vodu. Přicházelo to z koupelny.

Usmála se. Leroy byl přece tam. Zřejmě si právě napouštěl vanu a přeslechl Trishino zvonění.

Položila kabelku na stolek vedle gauče a prošla krátkou chodbou, která vedla do koupelny. Přitom si představila, jak se bude Leroy tvářit, až se tam tak neočekávaně objeví.

Několik kroků od dveří se koberec proměnil v bažinu.

Trish si namočila nohy.

Že by Leroy pořádal nějaké orgie?

Voda se zcela viditelně lila zpod dveří.

Trish napadlo několik dalších variant prasečinek. Prošla poslední kousek a otevřela dveře dovnitř. Voda tvořila na podlaze jen tenký, stále odtékající pramínek, takže nekladla žádný odpor. Trish strnula, když Leroye spatřila.

"Co se s tebou stalo?" zasupěla, když stála na jedné noze a vylévala vodu z lodiček.

Leroy neodpověděl.

Seděl ve vaně zapuštěné v zemi a fascinovaně pozoroval, jak voda přetéká. Vana musela být plná už nějaký čas, protože množství vody se rovnoměrně přelévalo přes její okraje a z koupelny se dostala až na chodbu.

Trish spěchala k baterii a otočila, kohoutkem.

Leroy vydal zvuk zklamaného dítěte. Pohledem hledal a našel Trish. Prázdnota pohledu Trish vystrašila.

"Co se děje?" vydechla. "Bral jsi koks? Snad ne všechno, co tam bylo?"

Z jeho hrdla se ozval zvuk, který připomínal šplouchání vody. "K-o-k-s?"

"Ach, zatraceně!" zasupěla Trish. Dneska to nebyl její den. Naklonila se, zalovila rukou po špuntu ve vaně a vytáhla ho. Trvalo celé minuty, než vana odtekla.

Když se zase narovnala, zvedl Leroy ruku a pevně se do ní zavěsil. S hranou lehkostí sklouzla dolů a skončila v kalhotkách, chlupatém svetru a botách ve vodě mezi Leroyovýma nohama.

Vykvikla, když zjistila, že je voda ledově studená a tloukla rukou kolem sebe - za tu druhou ji ještě pořád držel Leroy.

"Zatraceně. Nech toho. Blázníš?"

Civěl na ni. Jeho rysy se změnily.

Trish jeho očím nedůvěřovala. Po tvářích mu tekly slzy a on zoufale šeptal: "Mistr je mrtvý...! Mistr je mrtvý...!"

Potom zabořil volnou ruku do jejích vlasů.

Zoufale se bránila. Odtékající voda se barvila rudě. Trish vykřikla. Trish bojovala. Ale nebylo jí to nic platné.

Zemřela, ukousána služebnou kreaturou, kterou Hora stvořil před několika dny - dříve, než sám zemřel.

Kreatura, duchovně vedena svým mistrem, čekala na jeho příkazy. A teď projevila první iniciativu: vraždu Trish, aby utišila svůj hlad.

Nikdo ještě nemohl vědět, jaké důsledky by to mohlo mít - obzvlášť pro Leroye Harpse... a všeobecně i pro obyvatele Sydney...

Také teď se zdálo, že tu nejsou oči, uši ani jiné smysly na číhané. Odsvěcený hřbitov ztratil ze dne část své hrůzy, na kterou si Lilith ještě dobře vzpomínala ze své noční návštěvy.

Nenechala se však ukolébat. Každý krok, který se odvážila učinit dolů pod zřícenou kapli, dobře uvážila.

Zcela zbytečně, jak zjistila.

Podzemní říše vypadala zanedbaně. Všechen lesk a nádhera, které krášlily podzemní chodbu, zmizely. Holé stěny odrážely ozvěnu každého jejího kroku. Špína na podlaze vypadala prastaře.

Lilith se znovu vydala směrem k Landruově úkrytu. Zatímco se blížila k jeho komůrce, pokusila se najít nějaké magické vlivy.

Proč se upíři stáhli z tak ideálního úkrytu?

Šla rychleji.

Když se dostala do Landruovy komůrky, váhala, jestli otevřít černočerné dveře. Napadlo ji, že blasfemické intarzie na jejich ploše zmizely. Na sekundu zavřela oči a čekala na podobné emoce, které jí už jednou zabránily vstoupit do místnosti.

Nic se nestalo.

Nebylo slyšet žádný, ani ten nejmenší zvuk. Uši drásající ticho ještě podtrhovalo všeobecnou opuštěnost.

Ani Landruova místnůstka nebyla výjimkou. Už při Lilithině první návštěvě tady bylo málo nábytku. Teď chyběla dokonce i skříň, ve které se schovávala!

Co se v posledních hodinách stalo?

A proč se to stalo?

Landru zmizel se všemi svými věcmi. Vzal si s sebou všechno, včetně hlavy jejího otce. A mapy...

Lilithiným tělem projela bolestná vlna, když zjistila že Landru reagoval ještě rychleji než ona. Byl pryč, odcestoval. S Nonou nebo bez Nony, která se mu nabídla jako průvodkyně.

Proč zmizeli i ostatní upíři, zajímalo Lilith jenom zběžně. Pro ni platilo jedno, že Landru byl zřejmě na cestě s cílem najít ztracený pohár svého lidu - a že má náskok, který se dá sotva dohonit!

Dříve, než opustila úkryt, udělala ještě jedno hrůzné zjištění. Zpoza dveří zpod schodiště se šířil zcela typický zápach, který tam předtím nebyl. Vevnitř to vypadalo jako v lednici řeznictví - kde ovšem chlazení už dávno vypadlo. Bylo tu množství samých mužských mrtvol. Na několika mrtvých byly znát typické známky kanibalismu...

Ten obrázek provázel Lilith celou cestu zpátky.

Duncan hned viděl, že něco není v pořádku. Na jeho otázku o úspěchu celé mise odpovídala jednoslabičně. O hromadném hrobě nechtěla mluvit. Byla ráda, když se vrátila Beth.

"Co se stalo?" Také jí neunikla Lilithina změna nálady.

Duncan pokrčil rameny. "Nemluví o tom. Možná budeš mít víc štěstí."

"Už jsem měla štěstí v tom," chytila se Beth vlákna, "že znám Moskowitze."

"Moskowitze?"

Kývla. "Moc se o něm neví." Hrábla do tašky, kterou měla pověšenou přes rameno a listovala v hromádce velkých fotografií. "Splnila jsem vaše přání. Všechny negativy jsou vyvolané."

Lilith zavrhla vzpomínku na mrtvoly a sáhla po hromádce papírů. Byla překvapena ostrostí snímků. Žádný detail nezmizel.

"Prima aparát," pochválila.

"Tyhle výsledky jsou vždycky zásluhou fotografa," škádlil ji Duncan.

"To ještě není všechno. Máte štěstí, že znám počítačového zombie."

"Co to má zase znamenat?" zeptal se Duncan.

"Moc se mne neptejte na detaily," odmítla. "Vím jenom, že dnes musel sáhnout do jakési databanky CD disků. Do fotografické kartotéky celé naší planety. Jeden hoch z naší redakce si jednu z těch fotografií vypůjčil, nahrál ji do počítače a potom nechal počítač pracovat, aby našel geografickou podobnost se snímky." Znovu sáhla do tašky a vytáhla papírový výtisk. "Proč bych kolem toho měla dlouho mluvit? Našel tady tohle."

Co teď před nimi rozprostřela, bylo víc, než v co se Lilith snažila doufat v nejbujnějších snech - a víc, než bylo vidět na původní mapě.

Byl to podrobný černobílý snímek krajiny s vysokými horami.

Lilith mapu podrobně studovala. Potom zavrtěla povážlivě hlavou. "Dala sis s tím hodně práce, Beth, děkuji. Ale to nemůže souhlasit. Tady nahoře stojí "Nepal". Já vím ale jistě, že Landruův cíl leží v Indii. Obávám se, že budeme muset ještě jednou..."

"Víme, že Landru chtěl do Indie," vpadl do toho Duncan. "Ale to si přece nutně nemusí odporovat."

Dokázal jí, co tím míní.

Krajina, kterou počítač vybral, byla sice velkými písmeny nadepsána "NEPAL", jednalo se však o úzkou hraniční oblast, která se táhla spodní částí mapy hranice k indickému subkontinentu. Na tohle území se zřejmě dalo lehčeji dostat z Indie než z nepálského letiště. A pro takovou bytost, jako byl Landru, také nebyla pohraniční kontrola to nejlepší.

"To, co říkáš, by mohlo odpovídat skutečnosti." V Lilith se vzepjala nová euforie. "Landruův náskok snad přece jenom budeme moci dohonit."

Teprve teď jim podrobně vyprávěla, jak vypadala situace v doupěti upírů. Jenom existenci masového hrobu nepřiznala.

Představa, že se upíři mohou vedle svých známých libůstek věnovat ještě kanibalismu, měla v sobě něco extrémně tísnivého. Lilith se tomu už z osobních důvodů bránila. Také její matka byla upírka...

Bytost zbavená rozumu se plížila ulicemi Sydney.

Jeho jméno: Leroy Harps.

Staří přátelé by ho nepoznali. Už vůbec ne nepřátelé a závistivci, kterých měl také dost.

Vypadal jako poslední tulák.

Jako někdo, kdo žije z posledních zbytků.

Ale ten kdysi dobře vypadající snědý dandy nebyl opilý, ale ovlivněný něčím jiným.

Mistr je mrtvý..., znělo jeho mozkem plným matoucích myšlenek.

Byl jako vykolejený. Ne, protože pil poprvé v životě lidskou krev, ale protože...

MISTR BYL MRTVÝ!

Harps cítil smrt starého Hory tak zřetelně, jako by se mu někdo pokoušel zaživa vytrhnout srdce z těla!

Měl naspěch. Samozřejmě, že se chtěl vrátit. Ale mezitím se něco stalo. Něco silnějšího než Hora, který v sobě skrýval takovou moc, že Harpsovi se točila hlava ještě teď, když si na to vzpomněl!

Jsem služebník bez pána, stupňovalo se v něm stále šílenství, jehož důsledky nedokázal odhadnout. Služebník bez úkolu... CO MÁM DĚLAT?

Mohl se pokusit navázat kontakt se smečkou.

Chci to?

A co znamenalo to lomození v jeho nitru, které nepřestalo od té doby, co Trish chtěl odměnit za všechny ty něžnosti v minulosti?

Nesmrtelnost, rámusilo to v jeho nervových uzlinách. Proč se to pokazilo? Mistr to slíbil! Odměna za mé služby... Věčně putovat. Vidět přicházet a odcházet staletí...

ALE MISTR BYL MRTVÝ!

V Leroyovi Harpsovi to plálo jako oheň!

Když se zase vrátil domů, plavala ještě mrtvá Trish ve vaně.

Něco se pokazilo, pomyslel si Harps. Ale co?

Příští dny byly plné příprav na cestu.

Ale tak bezhlavě, jak si Lilith původně představovala, se přece jenom za Landruem vydat nechtěla. Duncan a Beth jí pomáhali obstarat informace o zemi i lidech v ní. Zdálo se, že Indie i Nepal mají fascinující minulost.

Duncan se kupodivu nabídl, že ji bude při cestě plné nejistoty doprovázet. S tím Lilith, i když ne bezpodmínečně, počítala. Starostlivě objednala dvě letenky. Předtím, než přijala jeho nabídka, pohovořila si s Beth.

U ní byla situace trochu jiná. Reportérka všechny odhalení snesla kupodivu dobře. Přesto si nebyla jistá tím, zda je další společný pobyt žádoucí - ačkoliv Lilith měla právě v téhle situaci skrupule nechat ji tady samotnou s takovou spoustou ožehavých otázek, které musely týrat její duši.

Z tohoto důvodu ji také ještě večer před letem vyhledala, v době, kdy už šla Beth spát.

"Co je?"

Otázka prozradila, že Beth ještě nespala.

Lilith nechala dveře jenom kousek pootevřené, a v pološeru se posadila vedle ní. Duncan seděl před televizí, jejíž zvuk byl zeslabený.

"Chtěla jsem ještě jednou za všechno poděkovat," řekla Lilith. "Duncan zvolil dobře, když jsme se rozhodovali, kam..."

Bethin hlas byl víc strohý než jindy. Skoro jako by plakala. "Nesmysl. Já musím poděkovat. Aspoň nezemřu tak hloupá."

Lilith přejela pohledem po reportérčině obličeji. "Bylo by ideální, kdybys na to nahlížela takhle. Ale já si dělám starosti."

"O mne?" Znělo to opravdu překvapeně.

"Samozřejmě, že o tebe. Dun mne chce doprovázet do Nepálu."

"To je přece prima! Kdysi to byl prima chlapík - bude takový ještě dneska. Jenom jsem si na něho zase tak dobře

nezvykla..."

Také tohle znělo čestně.

"Ty jsi můj správný chlapík." Lilith našla její ruku a jemně ji stiskla.

Beth sebou lehce škubla. Potom stisk opětovala.

Lilith se pokusila ucítit mrazení v břiše. "Je... nebylo by to pro tebe úplně bezpečné. Nemůžu ti slíbit, že tady nenajdou moji stopu... To je to, co mne skutečně znepokojuje."

"Nikdy jsem nežila zcela bezpečně," opáčila Beth. "A kromě toho se hned po tvém odjezdu zasypu celou horou česneku!"

"Další důvod pro to, abych se nikdy nevrátila." Lilith se smála, ale nepocítila očekáváané ulehčení. Beth mlčela, jen se na Lilith dívala. V jejích očích bylo najednou něco jiného, výraz, který Lilith neznala. Stisk Bethiny ruky zesílil.

"Je Dun tady vevnitř?" zeptala se Beth. Její hlas se neznatelně chvěl.

"Když jsem k tobě šla, spal na gauči."

"Nechceš už jít také konečně do postele? Zítra tě čeká tvrdý den?"

I když ta otázka zněla zcela neutrálně, jako by se při ní Bethiny oči zaleskly. Normální člověk by si toho nevšiml. Ale v tomhle pološeru byly Lilithiny smysly vyostřeny daleko více, než za normálního denního světla.

Neměla se dozvědět, co tím Bet myslí.

Protože v tom okamžiku se ozval telefon, který už zase zvonil nahlas. Slyšely, jak Duncan zvedl sluchátko a ohlásil se hlasem omámeným spánkem.

Už se blížil ke dveřím a otevřel je.

"Kdopak to tady sedí potmě?" zeptal se ne moc inteligentně.

"Bavily jsme se," řekla Beth rychle. V jejím hlase lehce zazněl hněv. "Telefon pro mne?"

Duncan kývl. Zdálo se, že lituje, že telefon zvedl. Kolem pořád kroužil strach, mohla by to být policie, která po něm pátrala. "Pro koho jiného? Máš podivuhodné známé. V tuhle dobu a..."

Beth vyklouzla z postele a spěchala k telefonu. "Položil to," řekla zklamaně, "Řekl aspoň své jméno?"

Duncan kývl.

"Hodně huhňal, ale myslím, že řekl něco jako Warner... Jeff Warner..."

Důvod, proč Bethin obličej najednou tak zblednul, znala jen ona sama..."

O několik dnů později, Nepál.

Padam miloval dobu bez komárů. Miloval lesy, které rostly na terasovitých pahorcích a sestávaly z bambusu, rododendronů a skořicovníků. A miloval Bimal.

Bimal byla tak mladá jako on, bylo jí sedmnáct. Úzký obličej jí zářil jako kapka rosy na střeše Yakova chrámu, když se setkávali, aniž by u toho byli příslušníci jejich rodin.

Dělali to tak často, jak to jen šlo. Také dnes se domluvili na pozdní odpoledne. Nejdříve musel Padam obstarat nějakou potravu pro svou rodinu. Rád pracoval sám, bez toho, že by se kolem něho rojili průvodci. Cesta od vesnice na divoká rýžová pole byla úzká. Do výšky se vinoucí polní cestička byla právě tak úzká, aby se na ní minuli dva nosiči s nákladem. Hned na konci vesnice se vinula stinným lesem z pokroucených stromů, které rostly mezi kamením.

Padam byl"v dobré náladě, když šel po stezičce. Snil o Bimal a její sladké meruňkové kůži. Nikdo nevěděl, že už ochutnal každý kousek jejího tajemného těla.

V její vesnici žili, na rozdíl od okolních vesnic, převážně buddhisté, žádní hindové. Ale obě náboženství měla stejně přísné zvyky. Zena měla vstoupit do manželství nedotknutá. Dokonce i manželé měli zakázány důvěrnosti na veřejnosti.

Láska mezi Bimal a jím, Padamem, byla ale tak silná, že nemohli čekat, až se jejich rodiny nějak dohodnou a vystrojí jim svatbu. Už před měsíci se spolu poprvé milovali. Svým způsobem. Aniž by Padam do Bimal opravdu vstoupil.

Bylo mnoho způsobů, jak uspokojit vášeň toho druhého a žena přitom mohla v klasickém smyslu zůstat "nedotčená".

Když se mezi větvemi stromů objevil cizinec, byly Padamovy žádostivé myšlenky náhle přerušeny.

Byl to opravdu cizinec. Padám ho nikdy předtím neviděl, a určitě nebyl z žádné jiné vesnice. Už jeho oblečení dokazovalo jeho západní původ. Přesto i Padamovi připadalo jeho oblečení zvláštně staromódní. Ten muž byl štíhlý a vysoký. Jeho obličej toho jasného rána byl jako by pokrytý tenkou šedou vrstvou vaty. Jednoduše řečeno: Vypadal nemocný.

"Namasté," pozdravil Padám.

"Namasté," opáčil cizinec. Jeho oči přímo bodaly. Padam měl najednou nedobrý pocit.

Zastavili se na několik kroků od sebe. Jeden musel uhnout stranou, aby druhý mohl projít. Padam jako mladší považoval za normální, že tak učiní. Předtím se však cizinec zeptal: "Jak se jmenuješ?"

Mluvil bez přízvuku. Jako by se jednalo o jeho mateřský jazyk.

Padam se divil, jak rychle odpověděl "Padam."

"Žiješ tady ve vesnici?"

"Ano."

"Vyprávěj mi o tom," pobízel ho cizinec na nezvyklém místě k rozhovoru. "Vyprávěj mi, jak žijete. O vašich zvycích. Čeho se bojíte..."

Padam se podíval do bodajících očí. Slova mu plynula z úst, aniž by chápal, co ho k tomu žene. Mluvil a mluvil. Na

plošinu s divokými rýžovými poli nikdy nedošel.

V poledne položila Bimal pár polních květin před stúpu.

Malý buddhistický rodinný chrám vypadal při letmém pohledu jako jednoduchý kopeček země. Ve větru a nepohodě zvětral - ale to patřilo k tomu. Stúpa se budovala jenom jednou - a byla potom přenechána živlům.

Po obvyklé modlitbě pospíchala Bimal k domu svých budoucích tchánů. Bylo nutné domluvit podrobnosti jejich budoucí svatby.

Před vchodem si zula boty. Když vstoupila za stmívání dovnitř, zděsila se postavy, která jí šla vstříc a hned se po ní hnala.

"Padame, ne!" vykřikla. Byla překvapena, že ho tady potkává. Domnívala se, že je u sklizně rýže.

Nenechal se zastavit. Rukama našel škvíru mezi jejími šaty. I když jí horko stoupalo do hlavy, zoufale se mu bránila.

Musí být šílený! pomyslela si. Takový kousek před cílem všechno ohrozit!

"Co kdyby nás překvapili tvoji rodiče nebo sourozenci!" I když šeptala, řekla to se vší ostrostí. "Padame!"

Na chvíli to vypadalo, jako by se začal ovládat. Cítila jeho dech v obličeji. Bimal se najednou cítila slabá, točila se jí hlava. "Jak to, že jsi tady? Bylo dohodnuto, že..."

"Psst!" Položil prst na její ústa a pak ho vsunul dovnitř a jezdil jím sem a tam. "Saj ho," zašeptal.

Proti své vůli ucítila horko mezi nohama. Naskočila jí husí kůže.

"Ty jsi šílený! Ukamenují nás!"

"Zapomeň na ně!"

"Jak bych mohla? Každým okamžikem..."

"Zapomeň na ně!"

Kolena měla stále měkčí. Všechno se kolem ní začalo točit. Bylo jí střídavě horko a zima.

"Nikdo nás nebude rušit," slíbil Padam, aniž by vysvětlil, jak chce tenhle slib splnit. Vzal ji za ruku a vedl ji do svého pokoje. V domě bylo naprosté ticho. Jenom zvenku sem doléhaly nějaké zvuky. Dokonce i ony zněly neskutečně.

Padam jí svlékal šaty.

Bimal měla pocit, jako by stála vedle sebe a jako cizinka sledovala zakázané počínání. Hrdlo měla vyschlé. Také Padamovy šaty spadly na zem. Se supěním ji strhl dolů na svou postel.

Jeho naléhání zapálilo Bimal v hrudi oheň. Cítila hloubky dosud nepoznané vášně.

Bimal vleže na zádech rozpřáhla ruce i nohy. Znovu jako by se viděla z pozorovatelny někde u stropu. Cítila Padamův tvrdý úd klouzat nad svým klínem, ale nezůstal jako vždycky venku, ale rychlým pohybem vnikl dovnitř. To byl konec její doposud tak střežené panenskosti.

Bimal jemně zasténala. Ať ho chrání všichni dobří duchové, znělo jejím omámeným vědomím. Všichni dobří...

Zavřela oči a nechala je zavřené. Zděšeně sledovala, jak se její tělo otřásá pod přiraženími a jak se její kůže pokrývá potem. Dříve, než se vzpamatovala, byla skoro bez sebe. Její nohy se škubaly a svíjely, zatímco jeho pánev kroužila nad ní. Držela se ho oběma rukama za záda, kousala ho a tahala ho za vlasy a cítila ve vlně, která ji zalila, jak do ní vystříkl.

Potom přišla chladná sprcha.

Zděšení.

"Co - co jsme to udělali?" vydechla, když z ní sklouzl.

Teprve teď otevřela oči.

Šok byl tak silný, že jí srdce skoro vynechalo. S výkřikem se pokusila uskočit od cizince, který nebyl Padamovi podobný ani vzdáleně, a ležel nahý vedle ní a pozoroval ji.

"Děkuji," řekl přátelsky. "Bylo to moc milé."

Její duše se zmítala opačnými pocity. Vykřikla. "Kde - je - Padam?"

Stále ještě přátelsky, ale zvláštně nezúčastněně, bledý cizinec opáčil: "Já vás svedu dohromady. Zasloužíte si to."

Co se teď stalo, bylo stejně nemožné, jako náhlé Padamovo zmizení, ale Bimal to cítila zvláštně nezúčastněně. Byla zajata svým vlastním tělem, které ji najednou neposlouchalo.

Před vytřeštěnýma očima se jí najednou zhmotnil uprostřed vzduchu pohár, jehož horní část byla tvarována jako květ.

Zároveň ucítila na zápěstí bolest. Krev kapala z dlouhých řezů, nepadala však na podlahu, ale navzdory přitažlivosti se nevysvětlitelnou cestou dostávala do poháru. Ten jako by byl nenasytný.

A potom ten strašlivý cizinec zvedl konečně pohár ke rtům a začal s požitkem pít.

Byla to bolestná cesta k Padamovi.

Landru čekal až do večera, než se vzdálil nepozorovaně od své oběti a opustil malý dům uprostřed vesnice. Po obtížné cestě se zase cítil v zenitu svých sil. Vychutnal si nejen hodně krve, ale uspokojil i jiné svoje potřeby. Nonina nabídka, že ho bude doprovázet, byla odmítnuta. Dcery tohoto kraje měly svůj zvláštní půvab.

Od Padama, mladého Nepálce, se Landru dozvěděl dost o zde vládnoucím kultu, aby mohl dál sledovat stopu, kterou naznačovala mapa.

Krvavou stopu k Liliovému poháru.

Jestli byli za krádež odpovědní ti, kteří žili ve vysokých horách, ještě nevěděl.

Ale přijde na to.

Ve tmě objevil stezku, o které mu vyprávěl Padam. Člověk by musel být opravdu ve velké nouzi, aby se na ni za stávajících podmínek vydal. Landru dokonce nepoužil ani magii. Tady to nebylo třeba.

Ještě ne.

Příliš dlouho čekal na úspěch svého pátrání, aby to teď přehnaným spěchem ve dne nebo v noci pokazil. Celé hodiny šplhal v řídkém vzduchu stále výš k ostrým vrcholkům Himaláje. Dříve, než spatřil zlatou střechu budovy ostře čnící k nebi, vytvořil kolem sebe ochranné mlžné pole.

Brzy na to spatřil postavy v rudých kutnách.

Landru chvíli pozoroval z vyvýšené plošiny, jak se pohybují ve stříbřitém světle měsíce. Nepromluvily mezi sebou ani slovo. Slyšel by to: smysly měl vyostřené jako nikdy.

Zmocnila se ho lehká nejistota, když zpozoroval, že nemůže prohlédnout stíny jejich přehrnutých kapuci. Bylo to nezvyklé u někoho, pro jehož oči byl den ,a noc téměř identický.

Zastavit se tím však nedal.

Ať už v těch kutnách byl kdokoliv, nejjednodušší cesta, jak to zjistit, byla stále ta samá.

Landru se ve svém pozorování zaměřil na jednu postavu, která stála mimo řadu u kraje skalního převisu a podepřena o dlouhou zahnutou hůl hleděla k obloze.

Hvězdy studeně svítily, když se mlha s Landruem blížila.

Také tohle se stalo nehlučně a doplňovalo se to harmonicky se scenérií, která v sobě měla něco majestátního.

Landru se výsměšně usmál.

Zastavil se postavě v kutně za zády. Mlha se dotýkala zad postavy, a potom se z bílé hmoty vynořily Landruovy ruce a položily se kolem krku oběti...

Landru nepochopil, proč ucukl.

Jeho ruce strnuly v noční tmě jako zmrzlé. Mlha, která zajišťovala jeho bezpečnost, se změnila v padající sníh a odhalila upíra, dříve než se bytost v kutně otočila.

Pomalu.

Jako ve zpomaleném filmu.

Landru strnul jako solný sloup. Jeho vysoko natažené ruce měly ještě tvar vražedných pařátů. Ale dlouhé nehty jako by měl v kapalném dusíku. Chlad, v téhle dimenzi nepoznaný, se mu šířil po pažích až k tělu.

Tvář pod kapuci se obrátila přímo k Landruově obličeji.

Tahle tvář vypadala jako na černo namalované vajíčko.

S chraptivým výkřikem setřásl Landru ochromení. Ještě nikdy jasněji nepocítil, jak bezmocné se cítí jeho oběti.

Zmobilizoval všechny svoje síly, aby se mu podařilo utéci do noci.

Jako netopýr se spustil do propasti.

A přece věděl už teď, kdy se s těžkým máváním křídel blížil do údolí, že se sem ještě vrátí.

Liliový pohár, šumělo v mávání drobných netopýřích křídel. Musí být tady! Kdo jiný by ho mohl tak dlouho schovávat?

Ještě něco se stalo této noci, o čem Landru nevěděl, i když na tom nesl vinu.

Něco se blížilo k vesnici v horách, kterou opustil.

Postava v rudé kutně.

Neviděna kráčela po cestě mezi přikrčenými domky. V tašce jí řinčely střepy, ale nikdo to neslyšel.

Nikdo neslyšel jméno, které se ozývalo z řinčení střepů.

"Bimal... Bimal... Bimal!"

Tajemný našel svůj cíl bez problémů. Dveře byly otevřené, ale i kdyby byly zavřené, nebyla by to pro něj žádná překážka.

Postava nerušené vklouzla do domku. Jistě našla cestu k děvčeti, které střepy jmenovaly.

Teprve teď neznámý strnul.

Dívka byla mrtvá.

Zavražděná.

Stalo se něco, co nemělo obdoby!

Zvedl ji a vynesl ven. Ale už teď věděl, že ONI s tím spokojeni nebudou...